TEUTONIA

Антологія творів учасників інтелектуальної гри

Херсонської централізованої бібліотечної системи

Херсон

2019

Teutonia. Антологія творів учасників інтелектуальної гри Херсонської централізованої бібліотечної системи. – Херсон: ХЦБС, 2019. – 120 с.

У антології молодих херсонських авторів зібрано художні та псевдодокументальні матеріали про фентезійний світ Тевтонії. Ці твори були написані в межах інтелектуальної гри Херсонської централізованої бібліотечної системи протягом січня-червня 2019.

В оформленні видання використано власні світлини авторів, зроблені в межах міста Херсон та Херсонської області. Авторство: Даргана – с. 6, Хеліанна – с. 10, Ельфіка – с. 12, Світодар – с. 55, Дарк Новелл – с. 59, Даргана – с. 64, Даргана – с. 74, Джеральдіна – с. 87, Даргана – с. 99, Моргана – с. 109, Леді Дарк – с. 111.

Дізнатися більше про світ Тевтонії та познайомитися з матеріалами наших авторів, які не увійшли до цієї антології, ви можете на тематичній сторінці ***http://teutonia-ks.blogspot.com/***

©Херсонська централізована бібліотечна система

©Автори публікацій

А що, якби ми народилися в іншому світі? Що як «*наша Україна була б частиною наймогутнішої у світі держави, а Херсон – її столицею*» (як про це пише у повісті «На таємній службі Україні» Дарк Новелл). «Неймовірно і неправдоподібно!» – скажете ви? Але зізнаймося собі, хіба наше місто не заслуговує кращого місця у світі?

Ось як захоплено описує ще один з наших авторів – Ельфіка – той Херсон, яким він міг би бути:

...ніяка фортеця в світі не могла зрівнятися з головною твердинею Тевтонії. Попереду чітко було видно могутні вежі, уступи білих цегляних височенних стін, що своєю громадою перевершували будь-які інші фортеці. Було видно стіни Високого замка із шпилями церкви святої Діви Марії, на вершині – Старий замок, а схилами – Середній. Віяло непереможною силою і могутністю над старим Дніпром-Борисфеном...

Напевно, цей незвичний вступ здивував вас і потребує пояснень. Тож варто розповісти нашу історію з початку. Певний час тому ми замислилися: чому херсонська інтелектуальна молодь охоче пише фанфіки по "Грі престолів", "Поттеріані", "Відьмаку" чи іншим великим фентезійним світам? Звичайно ж, поринути у такий світ, прописати для нього нових персонажів чи сюжетні лінії – це захоплююча можливість. Але чому ми обмежуємося світами, вигаданими кимось за нас.

І ми стали міркувати про створення цілком нового літературного світу, прямо пов'язаного з нашим рідним містом і краєм. Окресливши його фентезійну історію і загальні риси (з ними ви можете ознайомитися у нашій першій статті-путівнику) ми звернулися до зацікавлених молодих херсонців:

спробуйте уявити світ, обриси якого ми змалювали. Можливо, ви хотіли б додати окремі деталі? Можливо, цей світ викликає у вас захоплення? Несприйняття? В будь-якому разі – ви не байдужі! Тож чи не варто й вам приєднатися до нашої інтелектуальної гри і надати їй цікавого саме вам спрямування? Адже наш світ є відкритим і долучитися до його створення може кожен.

І у відповідь ми отримали кілька сотень листів з окремими оповіданнями і цілими пригодницькими циклами дія яких відбувається на Херсонщині – але в паралельному і дуже не схожому на наш світі.

Всі ці матеріали ми з радістю публікували на спеціально створеному для цієї мети порталі, але в якусь мить нам спало на думку, що зібрані матеріали гідні дійти до читача і в форматі окремої цікавої книги. Тут ми зібрали найцікавіші оповіді.

Нам особливо приємно, що наші автори майстерно вплели в історії подорожей між світами і херсонські бібліотеки: тут можна знайти загадкові артефакти, що допоможуть у боротьбі за владу над світом, пройти через портали до іншого світу, віднайти загадкові таємниці минулого і майбутнього.

Але не будемо відкривати всі сюжетні таємниці одразу! Натомість ми запрошуємо вас разом з принцесою загадкової Тевтонії потрапити до сучасного Херсона, приєднатися до команди українських розвідників, що готуються потрапити в минуле паралельного світу, разом з відважною херсонкою вирушити самотужки досліджувати той дивовижний світ, погортати сторінки таємничих манускриптів та пережити ще багато цікавих пригод.

Тож рушаймо!

ЗМІСТ

6	**Путівник до незнаного світу** *Херсонська централізована бібліотечна система*
10	**Рука допомоги** *Хеліанна*
12	**Щоденник тевтоніанки в Херсонбурзі** *Ельфіка*
55	**Листи з Білого Світу** *Світодар*
59	**На таємній службі Україні** *Дарк Новелл*
64	**Подорож до Тевтонії і назад (і знову)** *Даргана*
87	**Правдиві бувальщини паралельного світу** Джеральдіна
99	**Таємниці Тевтонії** *Даргана*
109	**Давньотевтонські легенди** *Моргана*
111	**Життя, смерть і кохання в Тевтонії** *Леді Дарк*
117	**Післямова** *Херсонська централізована бібліотечна система*

ПУТІВНИК ДО НЕЗНАНОГО СВІТУ

[Херсонська централізована бібліотечна система]

З цієї публікації почалася розповідь про світ Тевтонії. Саме спираючись на викладену тут історію наші автори розширили й збагатили наше уявлення про неї. Тож розпочнімо знайомство з невідомим світом з короткого історичного нарису.

У 1211 році король Угорщини Андрій II запросив лицарів-хрестоносців Тевтонського ордену для допомоги в боротьбі з войовничими половцями, що панували на теренах сучасної Південної України. Тевтонські лицарі розмістилися на межі Трансильванії, отримавши від монарха значну автономію. Проте надмірні апетити та жага ще більшої самостійності призвели до того, що у 1225 році Андрій II зажадав від лицарів покинути його землі. Вони вирушили на береги Балтійського моря, де невдовзі створили могутню державу Тевтонського ордену.

Це ми достеменно знаємо з історії. А що, якби все склалося інакше? Що, якби тевтонські лицарі лишилися в Північному Причорномор'ї і спрямували свій наступ на чорноморські – а не балтійські – береги? Що якби тевтонська *Terra Mariana* постала на берегах Дніпра?

Як міг би змінитися світ від того, що історія рушила "не туди"?

Час від часу наше око вихоплює в потоці буденності, в звичних обрисах будинків щось незвичайне і чуже. На мить здається, що то привиди іншої реальності стають перед нами – реальності, яка була можливою, але не здійснилася. А можливо вона втілилася у життя в альтернативному світі і тепер той світ, мов мох на стінах старих замків, проростає у наш?

Вмощуйтеся зручніше, дозвольте вашій уяві не обмежуватися рамками буденності – і ми разом довідаємося історію, яку не кожен гідний знати...

Щоб повноводна річка історії розділилася, достатньо невеликого камінчика, непомітної на перший погляд події, яка докорінно змінює увесь світ: з однієї події випливає наступна, з тої – третя. І це не безглузда фантазія: альтернативна історія і як науковий метод, і як літературний чи кінематографічний жанр здобули наразі чималу популярність і поширення в нашому, цілком реальному, світі.

Але слід знати: межі між альтернативними історіями можна перетнути, дві паралельні, здавалося б назавжди розділені потоки, знову прагнуть злитися в одну річку.

Кілька поколінь бібліотекарів по крихтам і з великим ризиком збирали інформацію про світ Тевтонії. І ось що їм вдалося довідатися.

Точкою в історії, яка відділила той світ від нашого, стала відмова лицарів-тевтонців залишити землі угорського короля. Крок за кроком вони розширювали свої володіння в постійній боротьбі зі степовими загонами Золотої Орди і за кілька століть скорили собі береги Чорного моря від Дунаю до Дону.

На острові у пониззі Дніпра постав величний замок великого магістра, а навколо нього з'явилося велике місто, столиця найсильнішої держави Східної Європи – Марієнбург. Так, достоту там, де ми звикли бачити на карті Херсон.

Могутній великий магістр Держави Тевтонського ордену Альберт Гогенцоллерн у 1525 році відмовився, подібно до своїх попередників, бути правителем-монахом. Державу Тевтонського ордену він перетворив на могутнє Королівство Тевтонію. І він сам, і його нащадки примножили її володіння. Майже через двісті років його нащадок Фрідріх Гогенцоллерн проголосив себе імператором.

Можливо, вам це нагадує певні історичні факти з "нашої" історії? Так, у двох світів є чимало паралелей. Варто поміркувати над цим – розуміння історичного розвитку і його закономірностей неабияк допоможе (і в житті).

До речі: у світі Тевтонії не було козацтва і найхоробріші з українців залюднювали Південь України під владою тевтонців і билися за них у війську. Історія України склалася тут зовсім інакше. Як саме? Це ще належить з'ясувати.

Достеменно відомо, що в XXI сторіччі Тевтонія є в альтернативній реальності однією з "великих" держав і домінує над Європою й Північною Азією, а її безпосередні володіння охоплюють чималий простір. Відомо, що вона досі керується суспільними законами Середньовіччя, але деталі цих законів незнані нам.

Але є там речі набагато загадковіші ніж державний устрій. Ще про короля Альберта говорили, ніби він змовився зі зловісними потойбічними силами чи довідався невідомі простому смертному

таємниці магії. Мовляв, саме тому його в усіх справах супроводжував успіх. Про більшість його спадкоємців казали теж саме. То може світ Тевтонії не схожий на наш ще більше, ніж ми очікуємо?

Найголовніше ж для нас наступне. Мудрими провідниками і зберігачами потаємних бібліотечних знань визначено, що світ Тевтонії незрозумілим чином починає зливатися з нашим. Знання про це поширилося і одні чекають на остаточне "злиття двох річок в одну" з захватом, а інші – з острахом.

Найголовніше ж – між світами тепер можливо мандрувати!

РУКА ДОПОМОГИ

[Хеліанна]

Уривок з історичної хроніки (її назва лишається невідомою), віднайденої в таємних бібліотечних архівах Херсона.

У тринадцятому столітті на територіях теперішньої Угорщини, розгорталися страшні і криваві події. Через набіги половців стрімко скорочувалося мирне населення. Тодішній король Андрій Другий розумів, якщо не приймати хоч якихось рішень, то королівство ослабне і буде завойоване сусідами.

Порадившись зі своїми радниками, він вирішив, що найкращим рішенням буде попрохати захисту у лицарів-хрестоносців. Розуміючи, що навіть для досвідчених воїнів це досить важка задача, король запропонував їм майже повну автономію на територіях поблизу Трансильванії.

Так, на землях Угорщини з'явилися лицарі Тевтонського ордену. Довгі десять років вони стояли на варті королівства, але всі ми люди, всім нам властиві егоїстичні пориви.

Тевтонці забажали більшої самостійності, більшої влади... Цього Андрій Другий стерпіти не зміг, і зажадав від них покинути його землі.

Впевнені у своїй всесильності лицарі відмовилися, та й насправді, королівство не мало що протиставити тевтонцям; і на чолі з великим магістром почали наступ на території Причорномор'я.

ЩОДЕННИК ТЕВТОНІАНКИ В ХЕРСОНБУРЗІ

[Ельфіка]

Оригінал щоденника принцеси Ельфіки зберігається в таємному архіві імператорського палацу Марієнбурга. Лише його частина, завдяки щасливій випадковості, потрапила до «Білого Світу» й з неї ми можемо дізнатися про неймовірні пригоди у двох світах…

Частина I

Агов, люди Білого Світу! Стережіться! Вам загрожує небезпека! Грізна Тевтонія чорною хмарою насуває на Ваш Світ зі швидкістю чотирикрилого летючого коня, швидшого за Ваші чарівні літаки!

Я – Ельфіка, дочка славнозвісного лицаря Ульріха Хороброго та мудрої Фріди, яка доводилась сестрою Великому імператору Тевтонії.

Декілька років тому моя матір, знана чаклунка, дізналась про наміри брата, захопити Всесвіт за допомогою поглинання інших світів. Вона спробувала протистояти цим злочинним планам, але хтось з близького оточення її зрадив. Імператор спочатку ув'язнив мою матір в Зміїній вежі Марієнбургу, а потім, як кажуть люди, знищив. Батько загинув в битві проти темних степовиків ще раніше...

Саме Фріда назвала Ваш світ Білим, а світ Тевтонії Темним і показала мені декілька порталів між світами, коли я ще була малою. Зараз ці таємні переходи контролюють вірні стражі Великого імператора – примарні воїни.

Я ховаюсь від дядька з причин, про які розповім вам пізніше, зазначу тільки, що мені вдалося знайти ще один портал, точні координати якого я не розповім навіть під загрозою страшної смерті. Вам тільки скажу, що це бібліотека, одна із багатьох в Вашому світі. І як джерело спілкування я знайшла чарівний пристрій, схожий на наш тевтонікатор. Ви називаєте його комп'ютером. Я можу бути в цьому таємному місці тільки вночі, коли нікого немає. Ще не час для відкритого спілкування, поки що...

Ой, промайнула мимо вікон темна тінь! Я впевнена – це примарні воїни шукають мене за наказом імператора. Що ж, я тікаю, але ще повернусь, бо наші світи в смертельній небезпеці!

Частина II

Привіт, Білий світ! Я Ельфіка, і я знову з вами! Взагалі-то люди виглядають наївними, коли вважають, що портали між світами

можуть бути тільки у вигляді брами. А якщо між книжковими шафами в звичайній бібліотеці? Слабо таке відшукати? То ваші проблеми. Я от такий портал знайшла і навіть пишаюсь собою – я справжня дочка чаклунки Фріди! Неважливо, який вигляд має місце переходу, важливо те, що в цьому місці відчувається дуже сильне джерело енергії.

Я знову працюю на вашому білосвітському тевтонікаторі вночі, але розповім, що сталося зі мною вдень. Почну з того, що в мене є чітка мета – знайти артефакти, які сховала моя мати в Білому світі і які Імператор хоче використати для чорної магії, щоб володарювати над всіма світами. Це книга Великого магістра Германа фон Зальца, Бальмунг – меч непереможного Зігфріда та чарівний перстень Нібелунгів, що дає багатство і владу над світом.

Спробую спочатку знайти книгу Великого магістра – за словами матері вона знаходиться десь в схронах однієї із бібліотек вашого світу, але не знаю, в якій саме і як я зможу туди потрапити. Я розумію, що в Херсонбурзі в мене є спільники і друзі, але як же я знайду їх вночі?

Після деяких вагань я вирішила вийти в Білий світ! Щоб не привертати увагу і розуміти, що відбувається навкруги, я захопила з собою дуже корисні речі – це браслет-перекладач і плащ-невидимка. Браслет дозволяє розуміти будь-яку мову і розмовляти на ній (моя матуся з його допомогою навіть із звірами розумілась!).

Плащ-невидимка – той самий, що Зігфрід забрав у могутнього коротуна Альбериха. А я його поцупила у дядька, коли того не було в Марієнбурзі (щоб ховатись від примарних воїнів і не тільки від них).

Взагалі-то я звикла бути в центрі уваги, бо я гарна синьоока білявка, та ще й справжня принцеса. Але ж пройтись вулицями Херсонбурга в довгій сукні із золотої парчі – це вже занадто! Не хочу зчиняти переполох в Білому світі!

Частина III

Отже, пройшовши через портал в плащі-невидимці, я тихенько прослизнула мимо бібліотекарів та читачів на вулицю. Таке ж яскраве сонечко на блакитному небі, як і в Тевтонії... і на цьому схожість між світами закінчилась.

Я зачудовано дивилась на яскраві блискучі карети без коней, які швидко прошмигали повз мене, на людей в химерному одязі, на дивні будинки. Та-ак! Хоч замок Марієнбург найкращий в світі, та і у вас досить непогано, тільки трохи незвично.

Так, Ельфіко! Прийди до тями і роби те, що роблять всі! Перетнувши дорогу разом з іншими людьми, я влізла до величезної карети з рогами, яка потужно гуділа і сіпалась із сторони в сторону. Вчепившись мертвою хваткою в якусь трубу, я розглядала все і всіх довкола і раптом відчула, що розумію, про що розмовляють люди.

На якусь мить я втратила пильність, бо все це для мене було вперше! Хлопець з закритими якимись кругляками вухами, що стояв поруч і ледь-ледь пританцьовував, несподівано боляче наступив мені на ногу, а потім і на шлейф моєї довгої сукні.

– От бовдур! – не стримавшись, заволала я білосвітською мовою, дякуючи браслетику. – Дивись, куди преш! – мені тут же прийшлось прикусити язика, бо він же мене не бачив.

– Що я вам зробив? – ошелешено глянув хлопець на огрядну тітку з невдоволеним обличчям, що стояла на деякій відстані від нього, і незграбно похитнувся в її бік.

– Стій, де стоїш, хлопче, поки я тебе не вбила! – я знову не стрималась, вперлась йому в груди руками, але ж карета смикнулась і я налетіла на тітку, віддавивши їй зразу дві ноги.

– Ой, люди, що це за нахабство! – заверещала тітка так, що у мене в голові задзвеніло. – Оце так молодь! Позатикують вуха чим попало і нікого не бачать і не чують!

Я ледве встигла пригнутись, бо вона навернула бідолагу чималою сумкою. Господи, святий Боже, що тут почалось! Добре, що в цей

час карета зупинилась, двері відчинились і я вивалилась на бруківку.

Ой, лишенько, поки що все це суцільний морок! Як люди живуть в Білому світі?! Друзі, де мені вас шукати? Напевно я сама тут не впораюсь!

Частина IV

В мене є деякі думки.

Я зрозуміла, що мати чарівний плащ-невидимку це і добре, і погано водночас. Під ним добре ховатись від прислужників імператора, проникати в будь-яку потрібну будівлю, але, якщо відволіктись, можна потрапити в халепу – тебе або штовхнуть, або роздавлять, тому, що для оточуючих ти фактично не існуєш...

Це перша невесела думка. А також невидимці майже неможливо зустріти справжніх друзів – це друга. А третє – щоб виконати надважке завдання, яке я перед собою поставила, треба спілкуватися з представниками Білого світу і робити це краще в одязі, в який одягаються місцеві мешканці, яким би чудернацьким він мені не здавався!

Я стояла в плащі-невидимці перед величезними скляними вікнами крамниці жіночого одягу, схожій на салон фрау Гретхель із швацького кварталу Марієнбурга і розглядала великих ляльок із сумними очима в потворних сукнях, які я за власним бажанням ніколи б не одягнула.

Нещасні дівчата Херсонбургу! Але вибору у мене, здається не було – чого не зробиш заради спасіння світу! Я важко зітхнула і сміливо ступила в двері крамниці слідом за двома дівчатами у коротеньких штанцях, які в Тевтоніїї навіть пажі не носили б.

Всередині крамниці одяг був не тільки на ляльках, він висів на якихось пристроях всюди у великій залі. Я навіть розгубилась.

– Дивись, яка прикольна спідничка! – заявила одна з дівчат, звертаючись до подруги. – Хлопчики штабелями складуться, якщо я в ній з’явлюсь в клубі!

– Яд! – сказала подруга. – Бери! Будеш королевою!

– Окей, зараз приміряю. Якщо не куплю, то хоч селфі зроблю!

Я заворожено дивилась на шматочок зморщеної тканини, яку дівчина назвала спідницею і уявила собі тевтонську королеву в такому вбранні. Тут не тільки якісь хлопчаки, а весь імператорський двір без всякого "яду" помер би від жаху!

Замість дівчат до мене підішли жінка і дівчинка, обидві стрункі і світлокосі, схожі одна на одну.

– Ця сукня тобі пасуватиме, доню! – поважно сказала жінка, вказуючи на сіро-буро-малинове неподобство.

– Ма, ти жартуєш? Я не стану носити цей мішок! – заверeдувала мала.

Молодець, я з нею згодна – справжнісінький мішок! Тевтонці тебе розуміють!

– Мамусь, я б хотіла цей сарафанчик! – дівчина спинилась біля ще одного яскравого коротенького мішечка з мотузками замість рукавів.

– Ой, ні! Він занадто зухвалий, як для твого віку!

– Ну, мамусечко, ну будь-ласочка! – заскиглила мала, благаючи матір купити їй наряд. – Будь-ласочка, будь-ласочка, будь-ласочка!

"Ні, дівчино, я в тобі помилилась! Тевтонці тебе не зрозуміли б!" – я потихеньку відійшла від них, вибрала сукню для себе доволі довгу з широкими рукавами і рюшами і сховала її під плащем.

Тепер в мене була перша справжня білосвітська сукня. Нарешті я зможу ходити вулицями Херсонбургу без плаща, загубившись в натовпі! І щоб ніхто не зміг би навіть подумати, що Тевтонська принцеса може бути крадійкою, я перед виходом із крамниці поклала на стіл дівчини, що за всім тут слідкувала, два золотих тевтонських гульдена! Як тільки монети вислизнули з-під плаща і опинились на столі, вони миттєво стали видимими.

У продавчині обличчя витягнулось від здивування, вона заклякла на місці і не могла відвести очей від золотих монет, що горіли

нереальним блиском при світлі яскравих білосвітських свічок. Я на мить замислилась і поклала на стіл ще один золотий гульден. Скориставшись збентеженням дівчини, я тихо вислизнула з дверей крамниці і вслід мені весело задзеленчали дверні дзвіночки.

Частина V

Перевдягнутися в нове вбрання мені не вдалось тому, що щоб розшнурувати сукню мені була потрібна моя вірна покоївка Хільда. Ось тому я досі в плащі-невидимці. Для переміщення в Херсонбурзі я більше не намагалась їздити в білосвітських каретах (одного разу вистачило), для цього в мене є чарівний матусин прилад – телепортик. Він діє без перешкод на невеликих відстанях. На жаль, не можу викликати із Тевтонії свого улюбленого чотирикрилого коня, бо не знаю, як зробити його невидимим. А це, згодьтесь, велика проблема!

Я маю бути відповідальною – не можуть літати білосвітським небом коні, дракони та орли-велетні з Тевтонії. Треба зберігати баланс між світами! Навіть моє перебування тут не бажане, та того вимагають обставини.

На пошуки місця, в якому схована книга Великого магістра, пішло немало часу. Мати розповідала мені, що бібліотека знаходиться в великому білокам'яному будинку з мармуровими сходами і скляними дверима.

Щоб телепортик переніс вас в потрібне місце, необхідно знати або точні географічні координати, або мати точний опис, або точну назву... Ох я і намучилась! Бібліотек багато – і все не ті, що треба.

І ось нарешті я стою перед нею – я відчуваю! Сходи мармурові є, білі скляні двері, рожево-жовтим кольором пофарбовані стіни навколо входу... Мені подобається! Легке поколювання в грудях та гаряче в руці, що тримає телепортик, як і казала мати...

Тут із дверей бібліотеки випурхнула дівчина приблизно мого віку. Довге темне волосся, великі зелені очі. Не така красуня, як я, але гарненька. Вона збігла сходами, посміхнулась, розвернула якийсь

яскравий папірець, поклала до рота щось схоже на цукрову кульку, зім'яла папірець і кинула його... прямо мені в обличчя.

– Де тебе виховували, люба! – не стрималась я.

– Що це? – дівчина зупинилась. – Всевидяче око моєї матусі?

– Гірше, мала! Це караючий перст Долі! – я схопила її за пасмо волосся і легенько смикнула.

– Ой! Не зрозуміла! – дівчина насупилась і стала підозріло озиратися навкруги.

«Згодом зрозумієш» – подумала я, а уголос сказала дуже чемно:

– Допоможи мені, білосвітська незнайомко!

– Це жарт?!

– Ні! – рішуче відповіла я і підняла плащ-невидимку настільки, щоб дівчина на мить побачила казкову красуню в золотій сукні.

– Оце так глюк! Мабуть забагато читала! – незнайомка відсахнулась від мене, як від хворої на проказу.

Мій перекладач затнувся на слові «глюк», тому я не дуже впевнено промовила:

– Мені потрібні друзі в Білому світі, розумієш?

Дівчина мовчала, тільки кліпала довгими віями, тоді я додала:

– Я заплачу золотими гульденами!

– Друзів не купують! – сердито відрізала вона. – Ти привид?

– Сама ти привид! – обурилась я (щоб мене порівнювали з примарними воїнами і іншими гидкими потворами!). – Я така ж людина, як і ти!

– Жартуєш, дівчинко! В мене золотих суконь немає!

– Схоже, в тебе ніяких суконь немає, - я роздратовано зміряла поглядом її вузенькі штани. – Послухай, тут людей забагато, треба знайти тихе місце і поговорити! Я – з Тевтонії!

– Тоді я – з Марса!

– А я думала, ти з Херсонбурга...

– О! – дівчина закотила очі. – Проїхали!

– Куди?

– Цирк на дроті! Таке і не насниться! – незнайомка нервово засміялась. – Добре, будемо вважати, що я не зовсім з глузду з'їхала. Гайда до мене додому! Батьків зараз немає, брат в коледжі. От вдома і поговоримо, з якої ти країни...

– Я ж тобі сказала – з Тевтонії!

– Ага, або з дешевого театру, "Девід Копперфілд" в золотій сукні!

Я майже нічого не зрозуміла, але мовчки пішла слідом за незнайомкою.

Частина VI

...Ми швидко йшли сірою доріжкою для людей, а мимо проїжджали різнокольорові білосвітські карети, маленькі та великі. Їх було так багато, а швидкість така велика, що я не уявляю, як люди в Білому світі потрапляють на інший бік вулиці. Може, знають якісь заклинання, які змушують карети зупинятися?

Величезні білокам'яні будинки залишились позаду, їм на зміну прийшли невеликі чепурні будиночки, що несміливо визирали з-за парканів. Біля одного такого моя нова подруга зупинилась, відчинила маленьким ключиком двері в паркані.

– Ти там не загубилась, золота дівчинко? – запитала вона через плече.

– Я тут, з тобою, – я намагалась бути чемною, хоч її зверхність мені не подобалась. Я інколи теж такою буваю, але я ж принцеса, мені можна!

Коли ми зайшли у двір, великий собака (схожий на тих, що охороняють від вовків отари овець в Тевтонії) голосно загавкав і став кидатись на мене (добре, що він був за огорожею).

– Замовкни, Барон! – прикрикнула на нього дівчина і тупнула ногою.

– Твій собака має дворянський титул? – здивувалась я.

– Та ні, це його ім’я! – засміялась вона. – Яка ж ти чудна!

Собака продовжував гавкати і я направила на нього свій чарівний браслет-тлумач.

"Чужинка! Геть звідси! Геть!" – не вгамовувся пес.

"О, любий, я навіть драконів приборкувала! Ти для мене, що мале кошеня," – подумала я, а вголос тихенько сказала (а браслет озвучив):

– Я прийшла з добром до вашої оселі, Барон! Я друг твоєї хазяйки і стану твоїм другом, якщо дозволиш.

– Невже? – більш примирливо гавкнув пес.

– Ти вірний охоронець і наймудріший серед собачого роду. Я це відчуваю серцем людським, а ти своїм собачим – що я тобі друг. Моє серце належить тобі, благородний Барон!

Пес замовк, тихенько заскавчав і, я впевнена, якби не було між нами залізної сітки, облизнув би мені руки.

– Що ти зробила? – дівчина підозріло примружила гарні очі. – Ти вмієш розмовляти по-собачому?

– Та напевно, трохи вмію...

– Дива і тільки...

Ми зайшли до літньої альтанки, де стояли круглий стіл та стільці з невідомого мені матеріалу.

– Сідай, подруго! І... покажи світу личко, Гюльчитай!

– Мене звати Ельфіка.

– Ти що, ельф жіночого роду?!

– Я – людина, я тобі вже казала, – я зняла плащ-невидимку і сіла на стілець в своїй золотій сукні з такою важністю, якби це був імператорський трон. – Я – Ельфіка Марієнбурзька, дочка

бургундського королевича Ульріха Хороброго, відважного лицаря та тевтонської принцеси Фріди!

– Здуріти можна! – прошепотіла дівчина і її великі очі кольору літнього лісу стали ще більшими. Вона сіла на стілець напроти мене і обхопила обличчя тонкими долонями. – А я – Катя.

– Ка-тя?

– Просто Катерина Коваль, без всяких викрутасів!

– О, Катріна! – я полегшено зітхнула. – Гарне ім'я!

– Катріна? Це як ураган, що зруйнував пів-Америки? Моїй матусі сподобалось би! Вона завжди каже: «Катя, ти як пронесешся кімнатою, то й ніякого урагану не треба! Геть усе змітаєш на своєму шляху!».

– Америка – це ще одне білосвітське місто?

– Ні! Це велика країна за океаном. Напевно, в твоєму світі її ще не відкрили.

Я зробила вигляд великої розумниці і запитала:

– Ти із родини ковалів? Ковалі-зброярі дуже цінуються в Тевтонії, всі вони дуже заможні.

– Та ні, Ельфіко! Моя мама – вчителька, а батько плаває...

– Плаває в річці? Кожен день?

– Вже півроку, зараз він перепливає океан.

– Твій батько – риба? – я здивовано оглянула фігуру моєї нової знайомої і нічого риб'ячого не помітила.

– Як же з тобою все складно! - зітхнула дівчина. – Мій татусь плаває на кораблі. Він – капітан! Зрозуміла?

– А-а, морехід! Так, розумію. В Тевтонії теж є відважні мореходи, які привозять тканини і спеції із заморських країн. В нас також є імператорський військовий флот, який складається із бойових кораблів з гарматами.

– Ну добре! Буду називати тебе Ельф, мені так подобається... Тепер скажи мені, Ельф, що ти тут у нас в Херсоні робиш? Чого тобі вдома не сидиться?

– О, це довга історія, Катріно! Двома словами не поясниш!

– Я не поспішаю. Розповідай!

– Я маю місію – врятувати Білий світ від Тевтонії, а загалом врятувати два світи від загарбницьких намірів мого дядька!

Частина VII

Я на мить задумалась, важко зітхнула і заговорила:

– О, Катріна, я дуже люблю свою країну. Вона раніше була прекрасною, моя чарівна Тевтонія, з її широкими ланами, зеленими густими лісами, повними всіляких звірів, її блакитними озерами і повноводними ріками, що впадають у Понтійське море, з величними замками, такими, як білокам'яний Марієнбург, що гордо височить над Дніпром, або як у нас його ще називають, Новим Рейном. Я пишалась людьми, що населяли Тевтонію, веселими та працелюбними, славетними лицарями, що захищали її кордони від ворогів! Чудовий край, благодатна земля, велика держава, яку поважали у всьому нашому світі. Через Тевтонію проходив великий шовковий шлях, йшли нескінченним потоком великі каравани з товарами...

Так було... Все це було донедавна, аж поки Великий імператор, мій дядько, не пристав на службу до темних сил. Тепер йому потрібні лише безмежна влада і вічне життя!

Треба зазначити, що він не завжди був таким, як зараз. Колись він був хорошим правителем Тевтонії. Та все змінилось з появою чорного лицаря Данкварта, його чаклуна Рагіма та примарних воїнів. З'явились вони зненацька в Марієнбурзі, ніхто не бачив, як вони злазили з коней, або сходили з корабля. Вони як з неба впали...

– Ти теж з'явилась несподівано з-під свого чарівного плащика, – хмикнула Катріна. – У вашому світі напевно всі так вміють.

– Ні, не всі! – відповіла я. – Майже ніхто! (вона не розуміє!). Магією володіють обрані. І є певні правила, які не можна порушувати.

– Привіт, дівчатка! – почувся веселий голос.

Ми одночасно повернулись – до нас йшов високий хлопець міцної статури у чорній формі з чарівною посмішкою (справжній красунчик!).

– Ну, і що ми тут маємо? Репетицію погорілого театру? – хлопець захоплено і безсоромно розглядав мене. – І де беруться такі гарнюні акторки?

– Знайомся, Ельф, ця нікчемна гора м'язів – мій брат Леонід на прізвисько Леон-кіллер, - дещо зневажливо сказала Катріна. – Лео, а це моя нова подруга Ельфіка!

Я піднялась, ступила крок до хлопця і, чемно нахилив голову, сказала:

– Вітаю тебе, Леоне-кіллер, доблесний лицар! Нехай всі твої битви будуть переможними, а слава про твої ратні подвиги переганяє чотирикрилих коней!

Я думала, що йому сподобається моє привітання, але Леон спочатку завмер з відкритим ротом, а потім повівся, як на мене, не дуже ввічливо: повернувся до сестри і прошепотів (а я все чула!):

– Кать, вона що, з Місяця впала?

– Ні, з Тевтонії.

– Це де? – він спантеличено почухав потилицю.

– Ти ж у нас майбутній морехід, повинен все знати про країни!

– Такої країни немає! – впевнено відрізав Леон. – Чув тільки про Тевтонський орден, хрестоносців на Сході, війни з сарацинами, великих магістрів і таке інше... Все це було ще в Середні віки!

– Останній Великий магістр Альберт Гогенцоллерн проголосив себе королем, а Тевтонія згодом стала імперією, – вставила я.

– Так ти з минулого? – з полегшенням усміхнувся хлопець, нібито з'явитись із стародавніх часів – то звичайне діло.

– Ні, просто з іншого світу. Тевтонія – не минуле, вона існує зараз в цей час і на цій землі!

– Тевтонія в Херсоні?

– Майже так. Світи зближуються, чорна магія перемагає! Коли чаклун лицаря Данкварта на ймення Рагім заворожив і підкорив імператора, Марієнбург принишк в жахливому передчутті. І не даремно. Всі ці потвори з'явились з іншої реальності, відкрили смертоносні портали в небі, чорні воронки, що стали висмоктувати енергію моєї країни і небо від них потемніло, сонце закрилось за чорними хмарами. Підкорена Тевтонія гине, вона поглинається Темним світом! Але Данкварту того замало! За допомогою мого дядька і чорної магії він хоче поглинути і Білий світ! Для цього треба поєднати їх магію з древньою магією Тевтонії. Їм потрібен чарівний меч непереможного Зігфріда – Бальмунг, перстень нібелунгів, що дає владу над світом і Книгу Великого магістра для читання заклинань. Де Бальмунг і перстень не знаю точно, але Книга захованав міській бібліотеці.

– Так-так! – сказав Леон і очі його загорілись. – Зрозумів тільки одне – як завжди у всіх великих пригодах – треба негайно рятувати світ! У нашому випадку – світи!

– Що будемо робити, Лео? – стурбовано запитала Катріна.

– Треба діяти, дівчатка! – рішуче сказав хлопець. – Мерщій в бібліотеку за Книгою Великого Магістра!

Частина VIII

Ми знову стояли перед бібліотекою, тільки тепер втрьох – я, Катріна і Леон-кіллер. Хлопець був незворушний, а ми з Катріною помітно нервували – вона в очікуванні пригоди, а я через її коротеньку суконьку, в яку вирішено було мене одягнути замість моєї золотої. Та суконька, яку я купила (поцупила?) в білосвітській крамниці, виявилась, на мій превеликий жаль і сором, нічною сорочкою. Я і досі почуваюся ніяково від глузливих слів Катріни: "Господи, Ельф, ти збираєшся в цьому дефілювати вулицями Херсона? Тебе у психлікарню загребуть! Ох і насмішила!".

Я в сто перший раз обсмикнула блакитну суконьку, аж занадто вона коротка, а Леон в сто перший раз кинув на мене захоплений погляд, потім сказав:

– Ельф, сестриця моя не помилилась, тобі дуже личить це вбрання! Ти справжня принцеса Білого світу! І синій колір пасує до твоїх дивних очей...

Я від його слів навіть почервоніла.

– Правда, суконька як на тебе шита. А Катька в ній як опудало з соняшникового поля...

– Ще одне слово і будеш красенем з підбитим оком! – сердито пригрозила Катріна. – І все ж, я не розумію, як можна вкрасти книгу в міській бібліотеці? Це ж державна власність!

– Можна, якщо від цього залежить доля світів! – відмахнувся від неї брат.

Ще у дворі Леон безапеляційно постановив, що в їх будинку буде розташована Штаб-квартира Організації Міжсвітових Націй (ОМН). Паролем для входу буде гасло борців проти зловісного Данкварта – "Teutonia delenda est", а вірним стражем ОМН буде пес з дворянським титулом – барон Барон.

– Нас можуть спіймати і поліцію викликати. Що скаже мама?

– Боягузам не місце в нашій команді! Не панікуй! – прикрикнув на сестру Леон. – Ельф, одягай плащ-невидимку, поки поряд нікого не видно. Ти хоч і виглядаєш уже більш-менш як людина Білого світу, а не як ельф із казки, але дуже привертаєш увагу. А в даному випадку вона нам не потрібна! Так, Ельф шукає книгу Магістра, Катя, ти її прикриваєш, я відволікаю увагу бібліотекаря. Вперед, мої прекрасні леді!

Ми піднялись мармуровими сходами і увійшли в приміщення бібліотеки. Я зразу ж відчула дуже сильну магічну енергію книги і впевнено пішла вперед.

– Ельф, ти куди, в читальну залу? – дзвінко спитала Катріна, яка намагалась зразу ж повернути в найближчу кімнату з книжками.

– Кать, прикрути гучність, будь-ласка! – Леон схопив сестру за руку і, широко всміхнувшись жінці, що сиділа за столом, проказав: – Так, ми в читальну залу!

По ходу руху енергія ставала все сильніше, в мене сильніше забилось серце і на чолі проступив піт. Я кинулась бігти і майже зразу врізалась в молодого чоловіка, який ніс в руках якісь тонкі довгі речі.

– Упс! Що таке? Ледве лампи не впустив! – ошелешено промовив він. – Нічого не зрозумів!

Але вслід за мною мимо нього проскочили Леон і Катріна.

– Ей, друзі! Ви не на стадіоні! Збавте темп! В бібліотеці книжки читають, а не перегони влаштовують! – досить різко промовив чоловік.

– О, пробачте, будь ласка! – Катріна спинилась, привабливо посміхнулась і закліпала довгими нафарбованими віями. – Ми виправимось...

Далі ми всі втрьох обережно увійшли у залу, яку дівчина назвала читальною. В читальній залі нас зустріла гарна світлоока жінка в окулярах з прозорими скельцями і з темним волоссям до плечей.

– Доброго дня! Я можу записатись до бібліотеки? – з ходу почав реалізовувати свою частину плану з відволікання уваги Леон.

– Так, звісно! – приязно посміхнулась жінка. – Вам треба заповнити формуляр.

Ми з Катріною підійшли до книжних відкритих шаф. На полицях стояли книжки обкладинками до нас. Вони були яскраві і зовсім не схожі на тевтонські. Зверху великими літерами було написано "Наука – королева перетворень".

– Це книжкова виставка, – прошепотіла моя нова подруга.

– Книга Великого магістра тут, – я спробувала вгамувати своє хвилювання.

– Але ж на полицях немає жодної старої книжки!

– Звичайно, вона ж зачарована! – обірвала я її (ну як можна бути такою недотепою!) і впевнено доторкнулась до великою за розмірами зеленої книги з золотими літерами, що стояла на другій полиці зверху крайньої шафи. "Большая географическая энциклопедия" – прочитала я, затамував подих.

Частина IX

– Слава Господу нашому Ісусу! Я знайшла книгу Великого магістра! – тихенько вигукнула я і доторкнулась до зеленого скарбу.

Книга затремтіла, вкрилась легким туманом і стала відчутно нагріватись.

– Так, люба, це ти, я знаю! - прошепотіла я і ніжно провела по книзі рукою.

– Обережно, будь-ласочка, – жалібно проскиглила Катріна і виставила вперед долоні, немов би захищаючи безцінний скарб від мене.

– Дівчино, я можу чимось допомогти? Вас зацікавила виставка? – пильна бібліотекарка відчула напругу біля стелажів, відволіклась від Леона, якому допомагала заповнити читацький формуляр, і піднялась за кафедрою.

– Дякую, – затинаючись проговорила Катріна. – Мені дуже сподобалась... е-е... ця зелена книга... тобто географічна енциклопедія. Можна її подивитись?

– Так, звичайно! Як тільки я звільнюсь, ознайомлю вас зі всією виставкою.

– Моя сестра як завжди незграбна! – проговорив насмішкувато Леон, відволікаючи увагу бібліотекаря . – Пробачте, а як правильно заповнити в формулярі дані паспорта?

Витримавши декілька секунд, я схопила книгу і вона хутко зникла під плащем-невидимкою, а на полиці залишилось порожнє місце.

– О, ні! Що ти робиш? – застогнала Катріна і досить агресивно спробувала піймати мою руку крізь плащ. Від несподіванки я не втримала книгу і вона із гучним грюкотом гепнулась об підлогу.

– Що трапилось? – спитала бібліотекар.

– О, пробачте, пробачте, я впустила сумку... Я і справді буваю незграбною, як казав мій брат... Така вродилась, – Катріна криво посміхнулась, нагнулась немов би за сумкою і гнівно зашепотіла: – Ельф, що ти робиш?! Бібліотекарка зараз побачить, що книжка зникла. Нас виженуть!

– Тебе виженуть! Мене ж ніхто не бачить! – єхидно зробила уточнення я. – Ти мене бісиш! Якщо будеш мені заважати і ми не отримаємо Книгу Магістра, я перетворю тебе на жабу!

Катріна з жахом на обличчі відсахнулась від мене. Я зловтішалася (їй зовсім не потрібно знати, що я не вмію нікого і ні в кого перетворювати). Я подумки проговорила закляття і зелених товстих географічних енциклопедій одразу стало дві – однаковісіньких! Книга роздвоїлась!

– Ну що, задоволена? – тихо запитала я Катріну, яка застигла на місці з відкритим ротом.

Одна із книг зникла під моїм плащем, а інша плавно перелетіла в повітрі і стала на своє місце.

Тут до стелажу підійшла бібліотекар, поправила книжки на полиці і уважно подивилась на Катріну:

– З вами все гаразд?

– Я, мабуть, піду, – ледь чутно проказала дівчина. – В голові запаморочилось.

– Я проведу сестру на свіже повітря! – Леон підхопив Катріну під руку і повів із читальної зали. Я тихенько пішла позад них.

Частина X

До штаб-квартири ОМН ми дійшли мовчки. Всі були збуджені і почати говорити на вулиці, де було повно білосвітського люду,

було нерозумно. Ми б привернули до себе увагу. Барон радісно заскавчав, вітаючи наше прибуття.

Я поклала дорогоцінну ношу на стіл в кімнаті Катріни і, як тільки легко махнула рукою і сказала: "Мальборк!" (ще одна назва Марієнбургу), книга із новенької зеленого кольору перетворилась у велику важку старезну пергаментну зі складним замком збоку. Це не могло мене зупинити!

Я знов махнула рукою і впевнено промовила: "Фріда!" Замок тут же відпав, книга з деяким скрежетом і стуком важкої обкладинки об стіл, розкрилась і сильний стовп яскравого світла вдарив у стелю. Всередині світла з'явилась мерехтлива напівпрозора об'ємна фігура дивовижно красивої жінки.

– Оце так! Це ж голограма! – видихнув здивовано Леон. – Круто!

– Фантастика! – прошепотіла Катріна.

– Не може бути! – скрикнула я і, впавши на коліна, протягнула тремтячі руки до жінки. – О матінко, то ти жива! Імператор не вбив тебе в Чорній вежі!

– Ельфіко! Розумнице моя! Ти знайшла книгу Великого магістра! – почувся тихий мелодійний голос. - Я вірила, що ти зможеш! А я... не мертва, але й живою мене не назвеш.

– То ти сховалась в Книзі?

– Ні, в ній тільки частина мого голосу і частина моєї душі, що без тями любить Тевтонію і тебе, моя дитино! Чаклун Рагім перетворив мене на щось неживе, я в ньому як у в'язниці, нічого не бачу і не можу ворухнутись! Добре, що я встигла зачарувати книгу Великого магістра!

– Як тебе врятувати, матінко?

– Рятуй Тевтонію і Білий світ, принцесо Ельфіка! Час діяти!

Я хутко піднялась, розправила плечі і впевнено, як і належить принцесі, сказала:

– Я все зроблю, що треба!

– Повернись в Марієнбург, Ельфіко, знайди меч Зігфріда раніш за імператора!

– А перстень нібелунгів?

– Меч вкаже, де шукати перстень.

– А де сам меч?

– У замку привидів...

– Це де?

– За магічною брамою в місті зачарованих снів... - голос Фріди слабшав і став ледве чутний.

– О матінко! Ти мене покидаєш?!

– Ключ від брами у вустах сплячого імператора. Поквапся, доню! – голограма щезла і тільки тихий шепіт шелестів в кімнаті. – В тебе час до ранку! На світанку чари розвіються і імператор знайде меч непереможного Зігфріда.

– Фантастика! – знову повторила приголомшена Катріна.

Я обвела поглядом нових друзів і сказала:

– Ви зрозуміли, мені потрібно швидко повертатись в Тевтонію! Ви зі мною?

– Я – так! – не роздумуючи проговорив Леон. – Тобі потрібна допомога!

– Що скаже мама? – невпевнено пробурмотіла Катріна, але через кілька секунд промовила: - Ні, я ніколи не пробачу собі, якщо покину вас в скрутну хвилину. Я з вами! Тільки речі зберу!

– Крихітко Кет, ти з глузду з'їхала! Твій гардероб не в тренді в Марієнбурзі! – насмішкувато сказав хлопець.

– Я залюбки поділюсь з тобою своїми сукнями, - запевнила я свою білосвітську подругу. – В мене їх забагато!

– Гаразд, - зітхнула Катріна. – Тоді тільки косметику і зубну щітку захоплю...

Частина XI

Не буду докладно оповідати, як ми пройшли портал в моїй улюбленій бібліотеці. Зазначу тільки, що їхали ми втрьох в білосвітській кареті, телепортиком і плащем-невидимкою не користались. Ми поспішали, щоб потрапити до бібліотеки до її закриття. Леон тримав міцно мене за руку. Щоб не потрапити в якусь незручну ситуацію я була мовчазною і слухняною. Коли карета зупинилась біля бібліотеки, нам необхідно було перейти вулицю, яка мене так лякала, але хлопець пояснив мені, що це не складно, якщо виконуєш певні правила. Отже, ми перейшли дорогу через білі нафарбовані смуги, які кумедно називаються зеброю на честь азійської конячки, і всі карети перед нами зупинялися.

Коли на вулиці майже нікого не було, ми накинули плащ-невидимку і увійшли в бібліотеку, як тільки з'явились відвідувачі – вони відчинили двері – а ми за ними. В приміщенні ми сховались за стелажами і почекали, коли бібліотека закриється.

– Проходити через портал – не дуже приємно, я вгадала? – несподівано спитала Катріна тремтячим голоском. – Мене струмом не вдарить?

– Ніхто тебе не вдарить, все буде добре, відчуєте тільки легке поколювання в руках і ногах. Прохід відбудеться дуже швидко, не встигнете моргнути, як ви уже в Тевтонії... – впевнено проказала я, хоча пам'ятаю, що перший раз мені теж було страшно. – Ми опинимося в келії монаха-самітника в лісі. Брат Бернард – мій друг, він нам допоможе. А тепер йдіть за мною, не зупиняючись! – і я попрямувала прямо в стіну між стелажами. Стіна мерехтливо затремтіла і... зникла, пропускаючи нас в напівтемне приміщення.

Перше, що кинулось у вічі, був вогонь, що палахкотів посеред кімнати і дим піднімався вгору і виходив в круглий отвір наверху, округлі стіни, що звужувались догори, були затягнуті синім шовком, на якому були вишиті звірі і рослини... Від несподіванки я розгубилась.

– Щось не схоже на келію відлюдника, – стурбовано проказав Леон. – Скоріш на шатро шемаханської цариці!

– Якої цариці? – розгублено перепитала я.

– Ніякої... Тобто, казкової східної цариці. А, не звертай уваги. Куди це ми потрапили, Ельф? Схоже, машинка часу зламалась! Упс!

Я мовчки оглядала приміщення. Де це ми? Стіни були прикрашені стародавньою зброєю, прямо перед нами висіла велика ткана картина-гобелен з зображенням бородатого вершника в дивному одязі диких кочовиків. В руках він тримав справжній меч із золотим руків'ям, тобто постать воїна і кінь були вишитими, а меч прикріплений на картину.

– Гарний портретик, йому місце в галереї, – проказала Катріна. – О, так це ж меч Зігфріда! Я першою побачила! – оминувши вогнище, вона підскочила до картини, але зачепилась ногою за згорнутий килим, впала на підлогу.

– От вже незграба! – Леон кинувся до сестри, але її дикий зойк зупинив його на місці.

– Ой, мамусечко, він... він рухається! Він сміється!

– Хто?

– Мужик на картині!

– Кет, не приколюйся і не репетуй! – промовив хлопець і схилився до Катріни, щоб допомогти їй підвестися і раптом закляк на місці.

– Що це в дідька таке?! Він живий? Ельф, це твої магічні штучки? Або ж тевтонські приколи для новачків твого вірного брата-монаха? – зляканим голосом промовив Леон. – Він справді сміється!

– Хто? Портрет?! – ну все, ці двоє мене розізлили! – Не смій в моїй присутності поминати нечистого! Досить дурнів клеїти! І досить вилежуватись на м'яких килимах, коли нас чекають надважливі справи! – я кинулась сама піднімати Катріну і раптом почула чіткий глузливий регіт, надто голосний, щоб його переплутати з будь-чим ще. Я відчула, що кожна волосина на моєму тілі стала дибки!

– Не може бути! – я обережно підняла очі на картину і від побаченого у грудях моїх похололо – картина стала оживати: воїн

підняв руку з коротким мечем, замахуючись на нас і його тонкі губи розтягнулись в зміїній посмішці.

– Я ж кажу, він живий, він дивиться на нас! – тонким голосом заверещала Катріна і судорожно вчепилась мені в руку, не даючи можливості перехреститися.

– Господи, пресвятий Боже, – тільки й прошепотіла я.

І тут ми всі троє ясно почули, як заіржав кінь під вершником. Скрикнувши в один голос, ми кинулись тікати...

Частина XII

Відбігши лісовою галявиною на деяку відстань від того, що мало бути келією брата Бернанда, ми мовчки розглядали велике розкішне біле шатро, перед яким маяли на увіткнутих в землю довгих списах кінські хвости-бунчуки. Диво якесь! Це було те саме місце, де жив відлюдник! Скільки разів я бувала раніше в цьому лісочку...

Тільки от келії більше не було. Замість маленького обмазаного глиною будиночка, критого очеретом стояло якесь чудернацьке шатро, зовсім не схожі на ті, що ставили лицарі, коли влаштовували в степу бойові турніри.

– Меч Зігфріда! Він залишився в шатрі! – першою порушила мовчанку Катріна.

– Це не Бальмунг! Занадто короткий, – впевнено відказала я, відмахнувшись від дівчини. Чи можна з чимось сплутати легендарний меч непереможного героя!

– Я знаю, що це за меч! Я зараз! – зненацька проказав Леон і кинувся до шатра.

– Не йди, Лео! Послухай мене! Цей мужик тебе вб’є! – дівчина намагалась затримати брата, але марно.

– Він не справжній, мала, він – картина! – загадково посміхнувся Леон і зник в шатрі.

Я вся напружилась, бо готувалась в будь-який момент кинутись на допомогу. Але все було тихо і спокійно. Леон повернувся швидко, із дурнуватою посмішкою на вустах, в одній руці – меч, в другій – коштовні чорні піхви, оздоблені золотом. Меч теж був непростий! Короткий, двогострий, з золотим руків'ям у вигляді оленя, що летить...

– Чоловік повинен мати зброю! – безапеляційно заявив хлопець і раптом як скажений підскочив і несамовито заволав: – Я – вождь! За мною, мої вірні воїни! Переможемо всіх ворогів! Нехай Арес нам допоможе!

Він розмахував мечем так близько від нас, що ми з Катріною ледве встигли відскочити в сторону. Що за дикунство?

Я вихопила кинджал (не питайте, де я його взяла! Я ж у себе вдома! Чи може ні?) і вправно з його допомогою вибила меч з рук Леона. Меч відлетів у траву.

– Обережно, хлопче! То ж бойова зброя! Ти, я бачу, в своєму азарті ладен нас з Катріною покришити як капусту!

– Навіщо, Ельф? – в очах хлопця промайнув розпач, він підняв меч, вклав його в піхви і голосно зітхнув.

– Тобі скільки рочків, Лео? Наше становище кричуще складне, а ти гратися надумав, нерозумне дитятко! – Я навмисно глузувала з нього, щоб привести до тями.

Його погляд став більш свідомий, він сказав, уважно дивлячись мені в обличчя:

– Признайся, Ельф, щось не так в Данському королівстві...

– »Чи бути, чи не бути – ось питання». Знаєшся на Шекспірі? – я продовжувала кепкувати з хлопця. Теж мені, розумник!

– А ти?

– А я – сучасна освічена принцеса. Ти забув? В мене були кращі вчителі Європи!

– Похвально!

Він теж глузує?!

– Я читала не тільки Пісню про нібелунгів і легенди про короля Артура, я вивчала твори Петрарки, Данте, Томаса Мора, Омара Хайяма... Я вільно володію німецькою, англійською, франкською, італійською... Я знаю сарацинську! – я не могла стриматись, мені дуже хотілось поставити на місце цього білосвітського бовдура!

– Стоп! Ну тебе понесло, мала! Зараз всі голосно аплодують і стають на коліна перед принцесою-професоркою! – глузливо сказав хлопець.

То це він мене на місце ставить? Як там вони кажуть в Білому світі? «Прикольно!» Ніколи нам сперечатись! Я уважно глянула на Лео і тихо проказала:

– Так, щось зовсім не те коїться в Данському королівстві! Замість ось цього неподобства, – я швиденько вказала на повстяне шатро, – повинна бути келія брата Бернарда. Вона завжди тут стояла, виходячи дверми на лісову галявину...

– А це – не Бальмунг, маєш рацію! – хлопець підняв догори піхви з мечем. – Це – скіфський акінак!

– Звідки знаєш, Лео? – спитала Катріна.

– В музеї бачив.

– І звідки тут скіфи?

– А звідки Тевтонія? – відповів він питанням на питання.

Їх діалог перервав дивний звук, що швидко наростав. То був бойовий клич...

На протилежному боці великої галявини спочатку з'явилось біле марево, а коли воно стало розвіюватись, ми побачили, як сивим полиново-ковиловим морем південного степу летить загін бородатих вершників в чорних гостроверхих башликах, одягнених в шкіряні штани та повстяні куртки. В руках – довгі списи, на боках – горити з луками і стрілами та короткі мечі в піхвах.

– Скіфи, – зачаровано видихнув Леон.

– Примарні воїни Данкварта! – із жахом прошепотіла я.

Частина XIII

– Примарні воїни! Це примарні воїни! Треба ховатись! – паніка охопила все моє єство. – Це загін Данкварта! Мерщій в ліс!

– Ельф! – тихо і зовсім спокійно сказав Леон.

– Вони підступні і кровожерливі! Я не жартую. Я бачила, як одного разу вони ганялись по полям за втікачами із імператорської в'язниці. Вони заганяли їх як зайців, а потім піднімали на списи і реготали, наче то була смішна забава! – я говорила швидко, ковтаючи слова і намагалась піймати друзів за руки, щоб тягти під укриття дерев.

– Ельф, подивись на мене! – Леон міцно вхопив мене за плечі і примусив поглянути спочатку на нього, а потім на вершників. – Це марево, міраж... Вони якщо і мчать на конях, то десь далеко і вони нас не бачать.

Я враз отямилась і вже без жаху подивилась в край галявини – голоси поступово затихали і марево тануло на очах. На його місці знову з'являлись дерева знайомого мені лісу.

– О, Лео, мій добрий друже! – я зовсім розчулилась і поривчасто пригорнулась до міцної статури хлопця (тільки на кілька миттєвостей!).

– Я дякую тобі!

– За що, ваше високосте? – він схоже був у захваті від моїх дій.

– За підтримку, за допомогу, за розуміння без слів, за те, що ти поряд зі мною, мій хоробрий лицарю!

– Навіки ваш, принцесо! Радник, захисник і навіть зброєносець! – він весело потряс піхвами з мечем.

– Ой, «як чарівно, як чудово», мабуть від щастя я заплачу! Від ваших солодких муркотінь застрелитися хочеться! – Катріна невдоволено тупнула ногою. Здається вона ревнує. – Давайте міркувати, що далі робити.

– Так, вона права, – зголосилась я.

– Лео, ти ж у нас признаний розумник-аналітик, – сказала дівчина. – Обмалюй ситуацію, яка склалася.

– Значиться так! – серйозно проговорив хлопець. – Що бачить око стороннього наглядача? По-перше, проти тебе, Ельф, діє об'єднана армія ворогів – це твій дядько імператор... Як його звуть, до речі?

– Оттон III, – механічно відповіла я.

– Отже, імператор Тевтонії Оттон III, його новий «кращий» друг чорний лицар Данкварт... Чому чорний?

– Одягає тільки чорне вбрання, – уточнила я.

– Він що, гот? – зморщила гарненький носик Катріна.

– Ні, просто нікчемний дурень, – зневажливо зітхнула я.

– А також, – продовжив Леон, – темна конячка чаклун Рагім. Його чаклунські властивості під великим питанням! А ще армія примарних воїнів (вони ж скіфи!). На початку вся ця темна братія мала спільну мету, а зараз, мені здається, у кожного своя. Данкварт, скоріш за всього, звичайний шахрай, хитрий і жадібний, який використовує твого дядька і особистого ручного чаклуна у своїх корисних цілях. У його величності Оттона III стільки локшини висить на вухах, що вони бідні завертаються під такою вагою. Це ж треба було придумати такий «розвод» – «вічне життя і влада над всесвітом»! Так-так... А от Рагім, мені здається, – найнебезпечніший із трійці. Він прикидається слухняним слугою, але у нього своя мета! Щодо скіфів... Скіфи – просто вояки, жорстокі, дикі, вправні воїни... і все! В сучасному світі їх немає. Отже, їх викликали із минулого.

– Як же це можливо?! – не втрималась я. – Такого не буває!

– Може у Рагіма машина часу? – припустила Катріна.

– Абсолютна казка!

– Тевтонія у Херсоні теж здається казкою, але... – Леон виглядав сумним і не по рокам дуже мудрим. – Ті труби, що висмоктують тевтонську енергію, розмивають грані між світами, між минулим, теперішнім і майбутнім. І це дуже небезпечно!

– Так, Лео, маєш рацію, треба зупинити висмоктування енергії... – сказала Катріна. – І треба повернути скіфів назад в Скіфію.

– Треба знайти меч Зігфріда і перстень нібелунгів! – нетерпляче додала я.

– І дізнатись, навіщо насправді вони Данкварту, – сказав Леон. – І побільше дізнатись про Рагіма. Імператор хоче влади і вічного життя, Данкварт, схоже, неземного багатства, а чого хоче загадковий чаклун? Мені здається, що це він грається з нами, поміняв келію монаха на скіфське шатро!

– А дикун на портреті, що сміється, теж його робота?

– Хто сміявся, не знаю, а що робилося з гобеленом, пояснити можу: він вишитий такими нитками, що міняють колір під різними кутами. Така собі 3-D картинка! Ось мої думки на даний час. А далі треба розбиратись! – закінчив хлопець, задумливо оглядаючи галявину лісу. – А тепер, дівчатка, валимо звідси!

Частина XIV

– Стривайте, друзі мої! – зупинила я Леона і Катріну, які вже зібрались бігти з галявини. – По-перше ви повернули не в ту сторону, а по-друге, якщо і валити звідси, як ти кажеш, Лео, то не пішки ж...

– О, всемогутній джин, подай нам карету! – насмішкувато крикнув хлопець і зашепотів якусь тарабарщину, схожу на дикунські заклинання.

Катріна голосно розсміялась, а я закотила очі: що поробиш, якщо твій новий і дуже симпатичний друг – справжній блазень! А потім свиснула! Дівчина аж поперхнулась сміхом, а Леон від несподіванки розкрив рота – із-за дерев до нас вийшов величезний кінь з крилами по боках. Він тихенько заіржав, підійшов до мене і обережно поклав свою велику голову мені на плече.

– Мій улюбленець Фрідріх, – сказала я і почухала йому за волохатими вухами. – О, мій вірний конику! Я так скучала по тобі!

Фрідріх опустився на передні коліна, першим на нього забрався Леон, підтягнув до себе сестру, а потім простягнув руку мені. Ще чого надумав? Щоб я на свого коня вилазила за чиєюсь допомогою?! Я відмахнулась від хлопця і спритно скочила на шию свого улюбленця. Фрідріх зробив короткий розбіг і злетів у небо.

– Йо-хо! Ми летимо! Ми в казці! – весело закричав Леон.

– Держись міцно! Впадеш – кісток не зберемо! – суворо перервала я його.

Внизу під нами розкинулись безкраї ковилові степи моєї рідної землі, селянські поля, засіяні пшеницею, стародавні кургани, лісочки, озера і ріки.

– О, яка гарна ваша земля, Ельф! – в захваті крикнула Катріна.

– Вона і твоя теж! Це ж земля навколо Херсонбурга!

– Так? Ніколи б не подумала! – знітилась дівчина. – Мені завжди здавалась вона звичайною.

– Ельф, чи багато таких коней, як Фрідріх? - запитав хлопець.

– Чотирикрилих коней завезли ще в часи перших хрестових походів із Акри, сарацинської землі. Орли-велетні служили ще султану Саладіну в часи, коли він бився проти дружин англійського короля Річарда Левове Серце. Хрестоносці ще в ті далекі часи піймали і приборкали цих «пташок», таємно їх розводили.

– Круто!

– На околицях Марієнбургу було дві імператорські ферми, де спеціально розводили чотирикрилих коней і орлів-велетнів. Та коли з’явився Данкварт, то наказав знищити коней, бо вони не агресивні. Ферму підпалили, але головний імператорський конюх ціною свого життя врятував тварин, відкривши стайні. Коні бродять тепер безкраїми тевтонськими степами, ховаються у лісках, а прості люди їх підгодовують. На фермі залишились орли-велетні. Їх вирощують та дресирують для тевтонської армії, щоб воїни могли пересуватися в повітрі.

– Бойові птахи-літаки? Клас!

– Ельф, скажи, а чому ви скіфів називаєте примарними воїнами? – перебила брата Катріна. – Чому не кочовиками? Чому «примарні»?

– Тому що вони з'являються нібито невідкуди і також зникають зненацька. А ще вони бувають напівпрозорі...

– Ха! – вигукнув Леон. – Схоже, у Рагіма неповний контакт в часовому просторі. Часовий дефект! А це що таке? Нас оточує ворожа ескадрилья!

Хлопець був правий – в небі з'явились грізні орли-велетні. Вони швидко наближались до нас – по троє з кожного боку. Дуже погано! Швидкість Фрідріха не дозволяла нам від них втекти. Ми в ворожому оточенні і птахи-літаки за наказом Данкварта змусять нас приземлитися в потрібному для них місці. Що скажеш? Не кращий день в моєму житті!

Частина XV

Орли-велетні не намагались напасти на нас, вони обхопили нас в щільне кільце і вели... я навіть знаю куди – попереду появилися величні вежі Марієнбургу. Отже, вони змусять Фрідріха сісти на верхньому майданчику Зміїної або Чорної вежі, імператорської в'язниці. Це пастка!

– Красиво йдуть, як літаки на авіа-шоу, - зазначив Леон, не відриваючи погляду від бойових птахів Тевтонії.

– Вони нас не заклюють? – тремтячим голосом спитала Катріна.

– Ні! Але приведуть прямісінько до в'язниці, – невдоволено відказала я і звернулась до коня: – Треба діяти, Фрідріх!

– Це замок Хогвартс?! – раптом захоплено заверещала Катріна, розгледівши внизу могутнє місто-фортецю. – Гаррі Поттер від заздрощів помер би!

– Який ще Хогвардс? Марієнбург! – я знала, що ніяка фортеця в світі не могла зрівнятися з головною твердинею Тевтонії.

Попереду чітко було видно могутні вежі, уступи білих цегляних височенних стін, що своєю громадою перевершували будь-які інші

фортеці. Було видно стіни Високого замка із шпилями костелу святої Діви Марії, на вершині – Старий замок, а схилами – Середній. Віяло непереможною силою і могутністю над старим Дніпром-Борисфеном.

Фрідріх голосно і протяжно заіржав.

– Молодець, хлопчику! – я ніжно поплескала його по шиї. – Треба вириватись із оточення!

Через кілька хвилин в небі над замком з'явились чотирикрилі коні. Їх було п'ятеро, вони були майже вдвічі більші за орлів-велетнів, мали дуже войовничий вигляд і летіли прямо на нас. Хто сказав, що вони не агресивні, лагідні як кошенята? Данкварт? То хай подивиться зараз на цих розгніваних рішучих летючих слонів із вікон своїх багатих покоїв в Високому замку!

Як тільки чотирикрилі коні впритул наблизились до нас, Фрідріх різко пірнув вниз. А його летючі брати в лоб врізались в пташину зграю. Який тут піднявся гармидер! Іржання, пташині крики, кров, пір'я! Орли брали своєю швидкістю, гострими дзьобами і пазурами, коні – своєю масою, копитами, а також зубами! Внизу збігались мешканці Марієнбургу, щоб побачити небачене видовище.

– Йо-хо! Суцільні спецефекти і ніякої комп'ютерної графіки! Голівуд відпочиває! – Леон тішився як мала дитина.

– Лео, я все знімаю на телефон! - крикнула Катріна. – Такого ніде не побачиш, навіть в кіно!

– А телефон працює?

– Неймовірно, але так. Поки що не розрядився!

Фрідріх висадив нас на стіні Високого замку, резиденції імператора.

Охоронець спочатку підняв лук, але побачивши мене, підбіг і кинувся до моїх ніг.

– Вітаю тебе, Готфріде, мій вірний страж!

– Я ваш навіки раб, моя прекрасна фройляйн Ельфіко!

– Що в замку, Готфріде?

– Все як завжди, а от таке і в страшному сні не побачиш! – і охоронець кивнув в сторону Зміїної вежі. Навіть на відстані дуже добре було видно битву бойових тевтонських тварин. – Який жах!

Фрідріх тихо і жалібно заіржав, а я все зрозуміла і відпустила свого улюбленця:

– Лети, Фрідріху, на допомогу своїм братам! Видеріть все пір'я цим пихатим птахам Данкварта!

Мій коник не забарився і негайно злетів в небо.

Частина XVI

Ми всі троє, переодягнені в тевтонське вбрання, стояли посеред моєї опочивальні. Це була велика зала, стіни якої були обтягнуті біло-рожевим шовком, дві шафи по кутам – для вбрання та для книжок і велике ліжко з балдахіном із білого шифона, прикрашеного золотою вишивкою. Було ще кілька крісел та дзеркало з невеликим різним столиком. Ми дожидались моєї вірної покоївки Хільди, яка побігла на імператорську кухню, щоб взяти хоч якоїсь їжі. Їсти хотілось так, що зводило нутрощі. Весь день – суцільний переполох! Ніколи і ніде було й окраєць хліба вкусити. Та де ж ця вертихвістка Хільда? Нам треба вшиватись звідси, бо Данкварт не подарує мені бій орлів і коней!

Катріна вертілась перед великим дзеркалом, їй подобалась зеленого кольору пишна сукня, яка гарно на ній сиділа. Вона виглядала в ній як справжня придворна дама.

– Ельф, подаруєш мені цю прикольну суконьку, коли будемо повертатись в Херсон? Всі мої подружки будуть в повному отпаді!

– Звичайно, Катріно! Вважай, що вона твоя!

– Ой, Ельф, ти чудо, я тебе люблю!

Я поблажливо зітхнула і включила тевтонікатор – круглий, як тарілка, пристрій, в якому я бачила і чула того, з ким розмовляла.

– Гей, Хільдо, ти де? Мерщій скоріш назад до покоїв! Ми не можемо тут довго залишатись!

В тевтонікаторі з’явилось винувате кругле обличчя рудоволосої дівчини з симпатичними веснянками на кирпатому носику.

– Так, фройляйн Ельфіко! Я вже навантажила корзину пирогами і фруктами і повертаюсь! – відповіла покоївка. – Я вже лечу на всіх вітрилах!

– Давай, поквапся!

Я підійшла до Леона, теж вдягненого в розкішний одяг придворного кавалера. На поясі – скіфський акінак. Хлопець дивився із вікна як у двір в’їжджав загін озброєних лицарів.

– Коли з’явився Данкварт, частина війська на чолі з великим комтуром Конрадом фон Штрауфом залишилась вірною імператору, а частина пішла з Марієнбургу. І з ними мій батько – Ульріх Хоробрий... Вони хотіли звільнити Тевтонію від чужинців… Та тільки швидко прийшла страшна звістка, що всі вони загинули в битві біля Золотої Могили проти темних степовиків. Хто такі? Не знаю… Мабуть, примарні воїни… Скіфи!

Раптом ми почули тупотіння дерев’яних черевичків, двері з грюкотом розчинились і до опочивальні ввалилась Хільда. Якби Леон не встиг її підхопити, вони б впала разом із корзиною, накритою рушником.

– О, фройляйн Ельфіко! Клянусь Пресвятою Дівою, сюди крокує імператор Оттон III! – закричала налякана дівчина.

– Заспокойся, Хільдо! Він сам?!

– Ні, фройляйн, з ним – гер Данкварт з тим страшком Рагімом та очільник замкової стражі гер Герхард фон Вольф.

– О, лишенько на наші бідні голови! – пробурмотіла я. – Ховайтесь, друзі!

– Куди? – розгублено спитала Катріна, а потім пірнула під ліжко, я ледве встигла її вхопити за руку.

– Ні! У шафу! Мерщій!

– Як у тому анекдоті! – насмішкувато сказав Леон, але я його не слухала, запхнула обох у свою шафу з сукнями з неймовірною швидкістю.

– Мовчіть і не дихайте!

– Слухаюсь і корюся, моя прекрасна фройляйн! - крізь різні дверці проказав хлопець.

От уже придурок, ну що з ним будеш робити? Він у смертельній небезпеці, а кепкує… З мене, чи що?

– Замовкни, бовдуре!

Двері опочивальні знову з грюкотом розчинились і четвірка чоловіків поважно вступила у кімнату, троє міцної статури, багато вдягнені, і один миршавий сарацинської зовнішності у зношеному старому халаті з дивним поглядом очей, які щомить мінялися.

Я стояла посеред опочивальні з гордо піднятою головою, як і належить принцесі Тевтонії, і намагалась виглядати так як завжди – врівноваженою і трохи пихатою.

– Чим зобов'язана таким пишним візитом, панове? – сказала я досить чемно і навіть шанобливо нахилила голову, але в душі закипав гнів.

– Ви знов порушили наказ імператора, фройляйн Ельфіко! – вигукнув Данкварт. Він аж побілішав від злості. – Ви знов покидали Марієнбург без дозволу його величності!

– Так, покидала, ну й то що? – я нишком глянула на дядька – він був мовчазний і виглядав дуже стомленим. – Я – вільна людина!

– Поки що, фройляйн, – брутально сказав Данкварт. – Думаю, настав час виправити цю помилку і обмежити ваші пересування навіть у межах замку. До ваших дверей буде приставлена охорона. Ви під арештом, фройляйн Ельфіко!

– Як ви смієте так розмовляти зі мною! Я – принцеса Тевтонії, а не дівка з базарної площі!

– Поки що! – повторив Чорний лицар.

– Святий Боже! – пискнула в куті Хільда.

Я на мить завмерла від такого його нахабства, а потім повернулась до дядька:

– Ваше величносте, це ваш наказ чи гера Данкварта?

– Це наш наказ, люба! – тихо промовив імператор і важко зітхнув. – Будь розважливою, дитино! Це в твоїх же інтересах і в цілях твоєї ж безпеки!

– А що це ви сьогодні витворили? Хто це вам порадив підняти в повітря недороблених летючих коней проти могутніх орлів-велетнів, окраси імператорського війська?! – Данкварт знову не зміг втримати гнів.

– Обскубали ваших пташок, як курчат для супа? – я не втрималась від глузування. – Бідненькі! Над ними тепер буде сміятися вся Тевтонія!

– Також за наказом імператора відловлять і придушать вашого улюбленого коня Фрідріха! – вставив свій п'ятак в розмову Рагім. Він тихенько і дуже гидотно хихотів, а очі його в цей час мінялися – від бездонно чорних до нелюдських, жовто-зміїних, в яких зіниці очей були вертикальними.

Отже, Фрідріх живий, і це добре! Не добре те, що в нашій країні верховодять виродки-чужинці!

– Ваше величносте! Колись я пишалася вами, вважала вас самим мужнім і справедливим! Де ж дівся той мій добрий дядько, могутній великий імператор?! Ви на боці ворогів Тевтонії, цих чужинців, цих огидних приблуд!

– Все, досить, принцесо! Ви перейшли всі можливі і неможливі межі! Буде так, як я сказав! – загримів могутній голос імператора. – І нехай фрау Бокен знову дасть вам декілька уроків пристойної, для юної дівчини, поведінки.

– І чому ж вона мене може навчити, ця стара інтриганка? – знову не втрималась я. – Як плітки збирати і за всіма шпигувати?

В цей дуже цікавий момент із шафи почулася весела мелодія – це спрацював мобільний телефон Катріни. Я на мить завмерла на місці.

– Це що? – спитав дядько, з подивом оглядаючи мою опочивальню.

– О, це бісівські штучки отого бусурмана! – заверещала Хільда, показуючи рукою на Рагіма, впала на коліна і стала хреститися.

Імператор глянув на данквартового чаклуна з німою погрозою, а той продовжував посміхатись, як божевільний. Я закотила очі і чемно сказала:

– Це моя нова заморська іграшка, музична скринька, ваше величносте!

– Гм… От і грайся в свої іграшки і не смій виходити із замку! – чоловіки повернулись і стали виходити із опочивальні.

На порозі Данкварт повернувся:

– Двері покоїв будуть стерегти вояки моєї особистої охорони!

– Примарні воїни…

– Так, фройляйн Ельфіко, примарні воїни! – підморгнув він мені і пішов.

А Рагім ще на хвилинку затримався:

– А ваша музична скринька видалась мені дуже знайомою, фройляйн! Щось нагадує! І їй не місце в шафі для суконь! – він загадково повів очами, знову захихотів і закрив за собою двері.

Частина XVII

– Так, мої любі в'язні, вилазьте з шафи! – сказала я, як тільки за чаклуном закрились двері.

– Ну, Ельф, інтриги навколо тебе зовсім не дитячі, – сказав Леон, витираючи лоб рукою. – Ну і духота в твоїй шафці! А Катька ледве нас не спалила зі своїм мобільним! Говорив же, не бери з собою, він у Тевтонії – нікчемна річ!

– Ой, не скажи, Лео, я ж бій орлів з конями зфоткала! І звідки ж я знала, що він задзвенить в самий неслушний момент.

– Хто дзвонив? Алінка, напевне, твоя подружка-прилипала?

– Ні, мама... – Катріна важко зітхнула.

– Не вішай носа, мала, передзвониш, коли ми врятуємо Тевтонію! – а потім звернувся до мене: – Ельф, схоже, твоя опочивальня – теж тепер в'язниця. Як будем вибиратись?

Я мовчки глянула на засмучену Хільду, що так і стояла заклякла в куту кімнати. Вона стрепенулась, поставила корзину на стіл, підійшла до дверей і виглянула.

– Ой, примарні! Вони вже нас стережуть! – зойкнула дівчина і сховалась за спиною Леона.

– Будемо прориватись з боєм! – сказав хлопець, ляснувши по піхвам з акінаком. – Не бійтесь, дівчатка, я зможу вас захистити!

– Ніяких боїв! – суворо обірвала я його. – Поки що можемо обійтися без сутичок з примарними.

Я швидко підійшла до книжної шафи і витягла велику паперову книжку. Дякуючи Йогану Гуттенбергу, частина моїх книг вже не пергаментна, а, отже, не така важка!

Натиснувши на стіну за книгою, я привела в дію таємний механізм: шафа трохи здригнулась і стала від'їжджати углиб, відкриваючи нам сходинки підземного ходу. Про нього не знав навіть імператор, не кажучи вже про Данкварта! Його показала мені мати, коли Тевтонія була ще світлою і щасливою країною.

– Оце так номер! Ельф, ти не перестаєш мене дивувати! – присвиснув Леон.

– Стараюсь, хлопче, щоб ти не нудьгував! – відповіла я, схопила смолоскип та лук із стрілами, які висіли на стіні, і першою ступила на сходи в підземелля. – Мерщій за мною! Хільдо, не забудь корзину та тевтонікатор!

– Так, фройляйн Ельфіко!

Коли ми всі четверо подолали дванадцять сходинок і опинились на маленькому квадратному підземному майданчику, я знову натиснула на тільки мені відому цеглину в стіні і двері в мою опочивальню повільно зачинились. Я витягла ще один смолоскип,

прикріплений на стіні підземелля, запалили його від свого і протягнула Леону.

– Вперед, шлях не маленький! – сказала я і наш маленький загін розпочав путь довгим підземним коридором.

– Хто його видовбав, цей хід? – спитав хлопець, який замикав нашу процесію. – Скільки років невтомної праці!

– Я думаю, що природа, - відповіла я. - Підземні ходи тут були ще до будівництва Марієнбурга. Просто коли будували замок, хтось на них наткнувся.

– Я чув, що під Херсоном теж є підземні ходи… - почав було Леон, але, згадавши, що місце одне і те ж, замовк.

– Ще довго йти? В мене, здається, починається приступ клаустрофобії, - заскиглила Катріна. – Тут так темно і страшно!

– Потерпи ще трохи, зараз буде невеличка печера, ми зупинимось і відпочинимо! Якщо не забули, вночі нам обов'язково потрібно потрапити до опочивальні імператора.

– Так! Оттон III в роті ховає ключ від якоїсь брами, де схований чарівний меч Зігфріда, - сказав Леон.

– Майже так. Підземний хід також виходить прямісінько в покої дядька. Нам тільки потрібно діждатися ночі.

– А може він ніколи не спить? – спитала Катріна.

– Дурня! – обірвала я її. – Він звичайна людина, а отже спить вночі, як і ми всі!

– А може в нього безсоння!

– Все! Досить! – гримнула я і зупинилась перед печерою досить правильної прямокутної форми висотою трохи вищою за зріст дорослого чоловіка. – От тут і перечекаємо! Свіже повітря звідкілясь сюди потрапляє, смолоскипи ще горять, посидіти, потеревенити про суть життя є де…

Я підняла смолоскип вгору, щоб освітити всю печеру і завмерла: тут явно не так давно хтось побував! На низькому грубо збитому дерев'яному ліжку лежала ковдра, на маленькому столику стояли

тарілка з вареною картоплею і чашка з темною рідиною. Я взяла чашку в руки і понюхала – то було вино! Добре вино…

– Тут хтось живе, Ельф! – впевнено підтвердив мої догадки Леон. – Може Рагім знайшов підземний хід і знов грається з нами?

– Не може бути… Не знаю, Лео! – я була розгублена. Чи можна було відпочивати в печері, де кожної миті міг з'явитися ворог?

«Aut agere aut mori!» – було написано вугіллям на стіні.

– Ельф, переклади!

– Це латина. «Дій або помри!». Щось на Рагіма не схоже!

В цей час ми почули звуки важких кроків, які гулко віддавались у порожньому кам'яному коридорі. До нашого сховища наближались люди і наближались вони з того боку, звідки ми тільки-но прийшли. Ми вискочили з печери як ошпарені і понеслись далі підземним ходом.

– Ельф, ти добре знаєш цей лабіринт? Ми не проскочимо коридор, що веде до імператора? – зненацька крикнув Леон, я різко пригальмувала, а на мене налетіли всі ті, хто біг позаду. Звичайно ж, ми всі попадали і тут же зареготали чи то від пережитого страху, чи то від нереальності подій, що з нами відбувались.

Декілька секунд ми ще копирсались на підлозі, допомагаючи один одному піднятися і продовжували весело сміятися, потім… як грім посеред ясного неба включився мобільник Катріни і голосна музика заполонила підземелля.

– Тут не може бути мобільного зв'язку! – впевнено крикнув Леон, а музика, нібито насміхаючись над ним, продовжувала грати. – Мала, ти мусиш відповісти на дзвінок!

– Я боюсь, Лео!

– Дай мені! – хлопець вихопив мобільний телефон із рук сестри і торкнувся пальцем екрану маленького пристрою.

– Перекажіть принцесі Ельфіці, що я вже вільна, – почувся мелодійний голос моєї бідної матусі, Фріди, – тепер уже я вихопила мобільник у Леона і закричала:

– Я тебе чую, матінко! Ми маємо зустрітися!

– Де ти сховала свого пажа від імператора, там і зустрінемося, доню!

Частина XVIII

Ми вибралися із підземелля за межами замку в степу. Вечоріло. Сонце заходило. Вітер перебігав ковиловим сріблястим полем, пахло полином. Навіть пташки починали співати. Але я не бачила красот рідної землі, бо накоїла справжнє лихо! Тому, що я зробила не було виправдань! Ніяких! Ніколи! Я загубила Книгу Великого Магістра!!! Ця подія зовсім затьмарила мій розум, я навіть не могла радіти майбутній зустрічі з матір'ю!

– От дурепа! Тупа безтямна курка! Як я могла! – я лаяла себе останніми словами. Що зі мною коїться?! Як я могла підхопити корзину з їжею, яку кинула Хільда, а свою сумку з Книгою Магістра і тевтонікатором забути в печері, коли ми втікали від несподіваних незнайомців! Кілька разів я поривалася повернутися в підземний хід, та Леон мене не пускав. Це було дуже небезпечно, він правий!

– Не замучуйся ти так, Ельфічко, сонечко моє! Нічого непоправного не сталося. Ми всі живі. А книгу як загубила, так і знову знайдеш! І не смій на себе казати всяку гидоту! – схвильована Катріна сиділа поряд зі мною на краю пшеничного поля і гладила мене як маленьку по голові. – Слова можуть матеріалізуватися!

– Що ж, стану куркою, я на це заслуговую! – я зовсім розчулилась: з тих пір, як моя матуся була ув'язнена, ніхто мене так не жалів!

– Ситуація була складна, Ельф! – розсудливо сказав Леон і ніжно взяв мене за руку. – Кожний на твоєму місці міг би схибити. Після зустрічі з Фрідою, ми повернемось в підземелля і спробуємо знайти Книгу Великого Магістра!

– Так, подруго, треба вірити!

Мої нові білосвітські друзі відновили в мені надію, я трохи прийшла до тями і піднялась на ноги:

– Треба йти до селянського поселення. Тут зовсім поряд!

Увечері і вночі, коли величезні труби Данкварта припиняли свою пекельну роботу, Тевтонія ніби то прокидалась. Люди знову із сонних мух перетворювались в звичайних, розумних, сповнених енергії тевтонців. А примарні воїни зникали до ранку.

Біля селянського поселення горіло вогнище. І високий хлоп'ячий голос заспівав пісню знаменитого мінезингера Кюренберґа під акомпанемент лютні:

Прибивсь до мене сокіл,

І я до нього звик

Привчав я того птаха

До себе понад рік.

Я дужі крила щедро

Йому позолотив,

А він на вільну волю

Від мене полетів.

Ген високо у небі

Літає вільний птах,

І ретязці шовкові

У нього на ногах, –

Хоч він у позолоті

Весь з голови до ніг,

Та до свого кохання

Не полетіть не міг[1]*.*

– Мій паж Вернер, якого я сховала від гніву імператора в селянській сім'ї, – з гордістю сказала я, милуючись його чудовим голосом.

Ми підійшли до вогнища і дуже радо були зустрінуті сільськими хлопчаками і моїм милим Вернером. Вони навіть кинулись

[1] Автором використано текст пісні "Falkenlied" у перекладі Леоніда Первомайського.

танцювати, впізнавши мене, а паж повис на моїй шиї. Я ледве встояла під його вагою – не маленький вже, скоро дванадцять!

Хільда відкрила корзину і всіх пригостила пирогами з гусятиною і вишнями, які були ще теплими. По колу пішов гуляти чималенький глечик з охолодженим квасом.

– Фройляйн Ельфіко, а ви бачили, ви бачили, як чотирикрилі коні надавали тумаків пихатим птахам Данкварта?!

– Прямо диво якесь! Навіть звідси було видно, як пташине пір'я летіло в різні боки!

– Двоє із птахів каменем впали вниз, може здохли! А ті, що залишились, втекли! Розумієте, втекли з поля битви! Справжній сором!

– Отакі наші славні коники! – хлопчаки говорили один поперед одним, дуже схвильовані, захлинаючись словами.

– А потім коні зробили в небі коло пошани, весело помахуючи крильми, і полетіли в бік Золотої Могили, – додав Вернер. – Це перша наша перемога, фройляйн! А раз коні можуть перемагати Данкварта, то й люди зможуть!

– Знаєте, що кажуть дорослі? – додав худенький хлопчина з довгим білявим волоссям. – Кажуть: годі спати, треба піднімати Тевтонію на бій проти чужинців!

– Так, так, любі мої! – я ледве втримувала сльози від хвилювання. – Ваша правда! – а потім додала із завмиранням серця: – Окрім вас, тут нікого не було?

– Ні, ні, нікого! – загаласували одночасно всі хлопчаки. – Із замку увечері ніхто не виїжджає, а примарні в цей час не з'являються!

– В селищі не було чужих? Сьогодні ввечері?

– Ні, фройляйн, селище маленьке, чужих зразу видно… А хто повинен бути?

– Так, одна жінка… – я з тривогою глянула на Леона. – Я повинна тут зустрітися з дорогою мені людиною.

– Почекаємо! – спокійно відповів мій білосвітський друг. – Як-то кажуть, «ще не вечір»…

– Добре! Вернере, друже мій, заспівай ще!

– Для вас що завгодно, прекрасна фройляйн Ельфіко!

Він вдарив по струнах лютні і заспівав як той Господній ангел:

Вставай, моя Тевтоніє,

Вставай на смертний бій!

Візьміть у руки зброю

Старий і молодий!

Нехай принцеса Ельфіка

Очолить нашу рать,

Щоб рідний край від ворогів

Пішли ми визволять.

Хай кожен собі скаже:

«Ти дій або помри!»,

Під нашим дужим натиском

Хай згинуть вороги!

– Ти дій або помри! – пробурмотіла я, згадавши надпис на стіні підземної печери. – «Aut agere aut mori!» Це новий вистражданий клич мого народу! Тевтонія не здалась! Вона чинить опір чужинцям!

Не встиг замовкнути останній акорд лютні, як в неї потрапила ворожа стріла з гострим залізним наконечником…

ЛИСТИ З БІЛОГО СВІТУ

[Світодар]

Документи, що були віднайдені в потаємній секції Марієнбурзького архіву за правління доброго імператора Альберта V. Віднайдені серед паперів чорнокнижника Рагіма (хай навік буде зневажене його ім'я!), відтак можна припустити, що листи були ним свого часу перехоплені.

Лист перший

О, Ельфіко, дочко славнозвісного лицаря Ульріха Хороброго та мудрої Фріди, спішу тобі на допомогу! Я Світодар – воїн Світла! Сенсом мого життя є захист сучасного прекрасного Білого світу! Він справді чудовий, просто ти з першого знайомства не зрозуміла його. Дуже хочу згодом показати його у всій красі!

Ти не повіриш! Я знайшов портал крізь світи у бібліотеці! Це крізь нього я часто мандрую у часі і просторі. А моя зброя – це світло! Світло знань! Але ж я мало що знаю про особливий світ Тевтонії. А так хочеться тобі допомогти!..

Знаю тільки, що королівство називалося Тевтонським від назви одного з давньогерманських племен – тевтонів. Згодом так почали називати всіх жителів середньовічної Німеччини, бо від слова тевтони пішла назва німців – Teutschen, або Deutschen, а звідси й назва сучасної Німеччини Deutschland.

А тепер я мушу дізнатися все про Тевтонський орден та знайти правду про історію тевтонських лицарів, яка одночасно цікава і суперечлива.

Я вірю в те, що грізній Тевтонії не вдасться поглинути нас. І зовсім не хочу, щоб Тевтонія була зруйнована, адже це твоя Батьківщина, Ельфіко.

Лист другий

Привіт, Ельфіко! Термінове повідомлення з Білого світу від Світодара!

Як тільки у мене випадала вільна хвилинка, я пірнав з головою у читання книг про твою чарівну Тевтонію з її величними замками та славетними лицарями. Тож і не помітив, як швидко промайнув час. Вже літо! І тепер у бібліотеці я щодня! З недавнього часу полюбляю переглядати книги з історії середніх віків.

І ось саме тут серед книжок я побачив... перстень!!! Тс-с-с-с... Чарівний перстень Нібелунгів, що дає багатство і владу над світом? Не може бути! Де він тут взявся? Чому він не такий як в легендах?

Чародії могли змінити форму, але не зміст! Чому його ніхто не бере? Ось знову бібліотекарка взяла книгу майже біля нього? Невже його ніхто не бачить окрім мене? Може це знак? Портали в небі, чорні воронки, чаклун Рагім?..

Так, Світодаре, зосередься! Не панікуй! Спокійно... Підійди і візьми у руки... А раптом?.. Та ні! Яка магія? XXI століття! Та, можливо, це шанс врятувати Білий світ від Тевтонії? Або, врятувати два світи від загарбницьких намірів примарних воїнів... Треба!

Ельфіко, безліч думок пролетіли в моїй голові за ту мить, поки я наважився підійти і взяти в руки перстень. Мені було страшно, але я зробив це заради тебе і заради майбутнього. Ельфіко, я знаю, що ти хоробра, як твій батько та мудра, як твоя матуся, а тому легко зрозумієш, де цей перстень.

Перстень виявився дуже гарним і важким, бо там багато камінців. Вони тьмяні, видно їх давно ніхто не протирав. Так я це можу зробити! Ось один камінець вже так заблища-а-а-а-а-ав!.. А-а-а-а-а-а-а! Я полеті-і-і-і-і-і-і-і-і-ів!

Я летів дуже швидко, мабуть швидше ракети до тих пір, поки не послабив силу затиснутого кулака, у якому був чарівний перстень. І як тільки перстень відчув волю, швидкість вповільнилась і я опинився на землі.

Але де?! Я на всяк випадок заховався у кущі поближче до річки. Переді мною був величезний цегляний замок. Це що Замок Мальборк? Місто Марії?

Велич та краса замку так заворожили мене, що я й не помітив людей, які йшли просто на мене. Це що, якийсь костюмований бал? Вони були схожі на середньовічних лицарів.

Ой-йой-йой!... Куди я влип? Пора змиватися звідси... і я знову стиснув перстень з усієї сили.

Перш ніж злетіти, мій погляд вихопив напис на плакаті, що був у руках цих дивних лицарів: «TEUTONIA DELENDA EST!».

«Так це ж девіз ворогів Данкварта і його влади!», – закричав я і підстрибнув... підстрибнув на стільці у бібліотеці... за столом читав книгу... і заснув?..

А як же все що зі мною трапилось? Мені наснилося? Ох і глибоко занурився ти, Світодаре, у Середньовіччя... Досить!

Закриваючи книгу, я розкрив долоню. На стіл покотився перстень... Ельфіко! Все правда! У світі Тевтонії є захисники нашого Білого світу! Вони не дадуть поглинути нас грізній Тевтонії!

НА ТАЄМНІЙ СЛУЖБІ УКРАЇНІ

[Дарк Новелл]

Уривок з однойменної книги мемуарів військового пенсіонера Сергія Нечаєва. У своєму творі підполковник Нечаєв пише про себе у третій особі, але наполягає на правдивості історії. Жодного офіційного підтвердження чи спростування оприлюдненої автором інформації ніхто досі не отримав.

Частина I

Настав новий день. Володя розумів, що йому потрібно шукати "нову точку", адже вчора на старій точці його і поплічників побили. Але це дуже важко для вас, тому почнемо з самого початку...

Володя Андрієнко – найзвичайнісінький хлопчик 16 років, родом з Херсона. Але за цей час він пережив набагато більше, ніж звичайна людина за все своє життя. Володя пам'ятає той день 2011-го, коли йому було 8 років, тоді його сестра Марія та батьки збиралися у парк. Стоп.

Забув познайомити вас з його родиною, а саме: Марічка – сестра Володі, п'ятирічна, весела, активна дівчинка; мама була психологом, а батько займався "темними" справами. Так от, на чому ми зупинилися? А, згадав. Вони збиралися гуляти, вже виходили з під'їзду, аж раптом на дорогу вилетіла чорна автівка, з якої почали стріляти. «Тікай», – останнє, що почув Володя від своїх батьків.

Підхопивши маленьку сестру на руки, він почав тікати. Він вже біг з останніх сил, коли його перестрів якийсь дуже підозрілий чоловік. Як потім дізнався наш герой, його звали Гром, він був звичайним жебраком. Чоловік з вогняно-рудим волоссям, міцної статури і з шрамом на обличчі – саме так він виглядав, і саме він став новим опікуном Володі та Марічки. Він навчав його того, що знав сам, та дуже добре відносився до цих двох дітей. Пізніше, коли хлопчик підріс, Гром вирішив допомогти знайти вбивцю його батьків. Вони його все ж таки знайшли, але незабаром Грома теж вбили у сутичці за розподіл території.

Врешті-решт Володя пішов у поліцію їх міста та розповів усе, що пережив за ці вісім років. Підполковник Нечаєв прийняв їх історію, все уважно вислухав й відправив дітей на медобстеження. Незабаром він зловив вбивцю батьків дітей, але знову нова трагедія: у дітей виявили спадкову хворобу, і вони не проживуть більш як шість місяців.

Вбивцею виявилася та людина, яку Володя добре знав та добре до неї відносився: це був двоюрідний брат батька, який постійно йому заздрив. Ось такі мелодрами бувають у житті!

Так би все й закінчилось, але...

Частина II

Підполковник Нечаєв, що так вдало зустрівся дітлахам в поліції, мав ще й іншу службу: він працював у Таємній Службі України. І він поділився історією дітей із начальником цієї служби.

– Ні, ні й ще раз ні! – відповів той. – Ти ж розумієш, що це таємна розробка нашої служби, вона ще не протестована...

– Але, генерале, мені шкода цих дітей, це їх єдиний шанс на життя.

– Нечаєв, ти мене під потяг кидаєш. Гаразд, підготовлюй їх до переправки, але ти ж розумієш що їх життя зараз на твоїх плечах?

– Розумію, – відповів Нечаєв. – Так я можу йти виконувати завдання?

– Так, можеш бути вільний!

– Слухаюсь, – сказав Нечаєв і направився до виходу.

Генерал посміхнувся і тихо сказав: «От уже ж Нечаєв – герой», і тихцем засміявся. Тим часом Нечаєв передав порятованих ним Володю та Марійку Таємній Службі, де за них взялися найкращі психологи, лікарі, майстри військової справи і так далі...

А хитрий план підполковника Нечаєва полягав ось у чому: науковці Таємної Служби вигадали щось на зразок машини часу, але дорослі не могли мандрувати крізь час і простір, а ось діти... Тим паче, науковці таємної служби сказали, що, можливо, під час переносу вони вилікуються, але вже не зможуть повернутися назад, і їм доведеться жити *там*. Тому їх готували до всього, що може знадобитися у іншому світі.

Та машина часу мала перенести мандрівників не лише у часі, а й між світами: у Державу Тевтонського Ордену в паралельному світі, де історія пішла іншим шляхом. Там Тевтонська держава розширювала свої володіння в постійній боротьбі зі степовими загонами Золотої Орди. За кілька століть Держава підкорила собі береги Чорного моря – від Дунаю до Дону. На місці нашого Херсона,

у тевтонців постала столиця найсильнішої держави Східної Європи Марієнбург.

Тому діти активно навчалися і готувалися. Аж ось настав той самий день – день відправки. За цей час Володя і Марійка стали набагато сильніші і фізично і духовно. Їм розробили "легенду" того, що вони нащадки дуже відомого в минулому іншого світу князя Вороніна.

Частина III

– Так, – сказав Нечаєв, – зараз ми покладемо вас в капсулу і відправимо у далекий 1500 рік. Щоб вам не казали, запам'ятайте: якщо б не чорні зависники Тевтонії, то наша Україна була б частиною наймогутнішої у світі держави, а Херсон – її столицею. Тому ніколи не будьте проти Тевтонії. Сподіваюсь , що ви зможете змінити хід історії. Після вашого прибуття, вслід за вами прибуде усе вам необхідне: документи, гроші, матеріали, а також, зробіть аналізи й вишліть нам назад. Добре?

– Добре, – відповіли діти одночасно.

– Так і ще, бажаю вам успіхів і не забувайте там мене, – із сумом сказав Нечаєв.

– Звісно, не забудемо, дядьку Сергію, – сказала Марічка й стрибнула в його обійми. А у Нечаєва в цей час покотилася скупа чоловіча сльоза.

– Ну і добре, – сказав він, приходячи до тями. А потім відвів Володю у сторону. – Бережи її, це остання близька тобі людина. Та і про себе не забувай. Пам'ятай, я, та усі інші, вірять у вас.

– Підполковнику, – підбіг молодший лейтенант, – через хвилину відправляємо.

– Добре, зараз, – відповів він.

– Дякую за все, дядьку Сергію. Ми з сестрою вас не забудемо. Ну, я піду?

– Так, так, іди. Щасти тобі.

Після цієї розмови дітей помістили у різні капсули і підготували до відправки.

– Починаю зворотній відлік. 10-9-8-7-6-5-4-3-2-1-старт!

У цю мить Володя відчув як усе його тіло стискається та вже за мить його капсула відкрилась і він опинився у дуже гарному місці.

– О Господи, як тут гарно – сказала Марічка, яка вилізла услід за ним. – Володю ти теж це бачиш?

– Так, – сказав Володя, приголомшений побаченим.

Вони стояли біля кришталево прозорого озера, скрізь був квітучий ліс, співали птахи – навколо була жива казка. Але несподіваний звук відволік їх від цього краєвиду: це прибула нова капсула із медобладнанням. Вони швидко зробили аналізи й відправили їх назад. Потім прийшла капсула із всім необхідним: документами, грішми, одягом, їжею. Пізніше прибула капсула із зброєю. Там були довгі тонкі мечі із надміцного сплаву, луки, запас стріл до них, та декілька коротких бойових сокир із якогось чорного, матового металу.

А потім прийшла капсула із результатами аналізів...

ПОДОРОЖ ДО ТЕВТОНІЇ І НАЗАД (І ЗНОВУ)

[Даргана]

Глави з виданої 2019 року Божого у Марієнбурзі книги-бестселлера. Відомо, що клопіт видання взяв на себе Клуб письменників паралельних світів. Воно видрукуване коштом Тевтонського Книжкового Суду – задля компенсації морального збитку, завданого авторові перетворенням його на розумну качку кількома місяцями раніше.

Запис № 1

Ну все, настав цей час. Я довго готувалась, довго збиралась. Шукала інформацію, читала старовинні записи. Робила фотознімки, вивчала їх.

Тепер настала моя черга вирушати в далеку мандрівку до паралельного світу. Там я сподіваюсь знайти найзагадковіші та найтаємничіші будівлі, пам'ятки... можливо, я там зустріну незвичайних істот і мені вдасться їх сфотографувати... а може, я знайду нових друзів?..

Місце переходу до паралельного світу я вибрала заздалегідь. Потрібно лише вгадати із часом, коли буде сідати сонце і богиня Соль із останніх його промінців вкаже стежину подорожнім... батарея гаджета заряджена на 100%.

Ну Тевтоніє, тримайся. Ой тримайся, я Даргана, йду до тебе за новими знаннями!

Запис № 2

...я стояла і дивилась як зимове сонце сідає далеко за обрій. Його золотаві промінці прощались із Днем... та раптом, проміння почалось збиратись в один єдиний промінь, який ставав з кожною секундою все ширшим і яскравішим. Повз мене промайнула колісниця богині Соль... вона помчала туди, куди вказував промінь, прокладаючи дорогу до Тевтонії.

Я пішла слідом... яскраве світло засліпило очі, і я з гуркотом впала донизу. Добре, що моя посадка виявилась м'якенькою. Цікаво, куди ж я потрапила? Що це таке? Що? Я опинилась в якомусь дивовижному місці. Під мною, над мною та скрізь, якісь незвичайні квіти, такі біленькі і пухнастенькі... пухнасті квіти?

О, це вже щось! Де мій гаджет?.. Хвилинку-хвилинку. Я читала про ці квіти. Вони називаються "Вії бальдра". Названі на честь сина Одіна і велетунки Рінд. О, це непросте місце. Його шанують всі жителі Тевтонії. Адже за переказами саме тут з'явились перші люди, перші тевтонці. І тому, раз на рік мешканці паралельного

світу святкують День Квітки, як народження нового життя... а що ж тепер мені робити? Геоданні в паралельному світі не працюють, куди йти? Куди-куди, вперед. Ой, що ж далі буде?...

Запис № 3

...Я йду, я йду. До мети своєї йду, потихеньку я дійду. Я йду... Пробиралась я крізь "Вії бальдра", наспівуючи мотив відомої пісні. Ура!!! Нарешті я вибралась із квітів-пухнастиків. І, ого!!! Яка краса, яка велич. Стоп, хвилинку... це що, Олешківський ліс? А як можна з Мол... одразу потрапити до лісу? На хвилинку вагання та нерозуміння полонили мене. Та я ж в Тевтонії! Не варто забувати про те,що деякі споруди та інші місця можуть знаходитись не так як в нашому світі. Це ж паралельний світ. Хвильку я потупцяла на місці і зайшла до тевтонського лісу. Мене одразу охопили цікавість та жага дізнатись, що ж підготував мені ліс паралельного світу.

Запис № 4

Йшовши лісом, я зрозуміла для себе одну річ. Що навіть в паралельному світі, який здається просто нереальним, може бути так само радісно душі від природи як і в нашому рідному світі. З такими роздумами я натрапила на окрасу тевтонського лісу – гриби.

Існує кілька прадавніх тевтонських повір'їв про гриби. За одним, вони прийшли до нас із зірок. Тобто, вони спочатку були маленькими зірками, що світили незвичайним жовтим світлом, на небосхилі гриби-зірки складали цілу карту якоїсь небаченої країни з містами та селищами. Та одного разу такі зірки чомусь почали падати на землю, а карта незнаної країни почала зникати... можливо, ці гриби також пов'язані з появою паралельного світу? Тут варто замислитись... та є ще одне повір'я.

Я, порпаючись в архіві, знайшла цікавий запис тевтонського міфолога про те, що гриби народжуються від грому. І як тільки він вдарить – у лісі з'являється маленький грибочок. Та навіть деяка назва тевтонських грибів означає "удар блискавки". І якщо ти в лісі

знайдеш такі гриби, варто загадати бажання і воно обов'язково здійсниться. Перевіримо? Бажання я загадала. Так, бачу що ліс вже зовсім скоро закінчиться, цікаво, куди ж мене виведе ця стежинка?..

Запис № 5

Ну от. Казковий тевтонський ліс закінчився, трішки шкода. Та попереду на мене чекають не менш цікаві пригоди. Останні кілька метрів прогулянки лісом. І тут, я б навіть сказала великий "нежданчик".

Перед мною постала велична та сувора будівля з реєстрації туристів із паралельних світів. Ойойой, я ж забула, що мені швиденько потрібно зареєструватись та зробити посвідчення туриста, а то мене ж можуть депортувати з Тевтонії, як незаконного порушника з перетину паралельного кордону. Швиденько побігла я до будівлі, сподіваюсь, все буде добре.

Ой, як все гарно вийшло. Я вчасно зареєструвалась. Якби запізнилась бодай на п'ять хвилин – все! Мене б депортували до рідного світу, без права нового візиту до Тевтонії. Вийшовши з будівлі я з полегшенням зітхнула, ну звісно, а то б моя експедиція зазнала поразки, майже на самому початку.

Запис № 6

Я підняла голову до неба і побачила неймовірну красу. Незвичайних форм хмарки почали прикрашати собою блакитне небо Тевтонії. Але як досвідчений мандрівник, я добре знаю, що це не звичайні хмари. Ні-ні-ні. Це чарівні діви-лебеді, або ж як їх ще називають хмарні вершниці, які скачуть на прекрасних перлинних конях-хмарах,чиї дощові гриви будуть зрощувати землю родючим інеєм та дощем. Яка краса, а який кадр на фото буде! Ой, ойойой...

Що тут почалося. Сильний вітер, шалена злива, а град! Мамо! Куди бігти? Ой, біда! Біда! Величезні кульки граду почали рясно падати з неба на землю. Це все через холодні, грозові хмари що разом із

небесними дівами прилетіли із самого Ніфльхейму (царства вічного холоду та несамовитого льоду). Стіна дощу була такою, що нічого не можна було бачити. Я бігла не розбираючи дороги. А великий та холодний град боляче бився об мене. Як же боляче. Та раптом, мене підхопив хтось невидимий. Я зі страху заплющила очі... а в голові майоріла думка: як болить, додому, додому, додому...

...я відчула, що сиджу на чомусь сухому, град з дощем вже не дошкуляли мені. Я вирішила розплющити очі. І, моєму подиву не було меж. Я сиділа під величезною залізною парасолькою. Та ні, це не парасолька, це ціла парасолина (не знаю чи є таке слово, але це дійсно величезна парасолина!). А хто? А як? А де? Самі запитання, що це таке?

"Ти в безпеці. Не хвилюйся," – сказав мені хтось невидимий.

"Привіт, ти хто?" – запитала я.

"Друг. Мені час. Бувай."

Отакої! Виявляється в мене вже є в паралельному світі друг? Цікаво-цікаво. Я заплуталась. Так, потрібно зібратись. Отже, з другом потім розберемось. Спочатку оглянемо парасольку.

Ну звичайно. Як я могла забути, я ж читала про неї. Її викував багато років назад дуже відомий коваль (сліди його існування я знайшла в нашому світі).

А зробив він її не для когось, а для відомої письменниці Памели Треверс, яка проїздом була в Тевтонії і потрапила під сильний дощ. І що саме цікаве, ця парасолька стала прототипом парасольки героїні Мері Поппінс з відомої книги англійської письменниці. Ось тобі і вітер змін. Чим довше я в паралельному світі, тим більше дивуюсь. А дивуватись є чому. Якщо з парасолькою все зрозуміло, то хто ж тоді мені допоміг?..

Запис № 7

…Різний люд живе в Тевтонії. Це і лицарі, і чарівники, і міфічні істоти... та був серед жителів паралельного світу зовсім незвичайний коваль, якому корилися вогонь та залізо...

На добрі та праві справи робив із металу коваль різні речі. Та одного разу до нього прийшов в образі звичайного лицаря бог помсти Відар. І забажав, щоб коваль викував такий меч, яким можна було б підкоряти паралельні світи. Відмовився коваль чинити зло. Розгнівався Відар на нього і за допомогою чар перетворив його на сотні залізних замків і розкидав їх по світах, щоб ніхто не зміг повернути справжній вигляд коваля.

Але інші боги любили доброго майстра, познаходили майже всі замки та зібрали їх в одному місці і сховали в нашому світі, про який не знає Відар. Залишилось знайти ключ-серце коваля, який відімкне всі замки і поверне йому життя...

Запис № 8

...Трохи заспокоївшись, я вирішила пройтися вуличками Марієнбурга. І тут, мою увагу привернула будівля, фото якої я бачила в архіві. Як описували тевтонські історики, це велика рідкість побачити цю будівлю. В нашому світі ми можемо без жодних перешкод її оглянути. А ось в паралельному світі, на жаль ні. Все через чари. Куди ж без них. Існує давній переказ, за яким на місці споруди було сонячне озеро, яке за допомогою чар створила богиня Соль. Це озеро складалось із сонячних промінців, мало лікувальні властивості. Весь тевтонський люд зцілював свої рани та хвороби з його допомогою. Та одного разу жадібний та самолюбний архітектор, захотів привласнити собі озеро. Аби воно слугувало лише йому. Розгнівалась богиня і перетворила його на маленьку рибку, домівкою якої стало чарівне озеро.

Та підступний Локі зумів обманути Соль. За допомогою свого друга Локі повернув архітектору життя, але вже в іншій формі. Біля озера Локі знайшов малюнок майбутнього будинку, який хотів збудували архітектор і саме на дім перетворив скнару. А щоб ще більше насолити богині сонця, поставив такий дім на озері. Через злі чари озеро почало зникати, але стіни будівлі так увібрали в себе сонячне проміння, що із темно-коричневого кольору все скоріш і скоріш почали ставати світлішими, почали прозорішати. І настане день, коли будівля розчиниться як в темряві сонячне проміння. Її

не буде. Вона залишиться лише в нашому світі, бо ж не всі чари діють в двох світах. І тут я розумію, наскільки складний і часом заплутаний це паралельний світ.

Запис № 9

Із сумними думками йшла я вулицями Марієнбурга. Коли натовп людей зацікавив мене. Підійшовши ближче, і прислухаючись до розмов, я зрозуміла що це такі самі туристи з інших світів як і я. На що ж вони дивляться? О, ось де ти жив. Я побачила рідну домівку доброго коваля. Яку ж красу він творив! А скільки добрих справ зробив для людей. Коваль вмів поратись зі складним металом – залізом. І мені так стало його шкода. Я вирішила, що будь що, але мені просто необхідно знайти його серце. Щоб він ожив. І як тільки я повернусь до свого рідного світу, одразу подамся на пошуки серця коваля! Я так вирішила, і так буде!

Запис № 10

Прогулюючись Тевтонією, я зрозуміла настільки мінливою може бути її погода. То тепле сонечко зігріває своїм лагідним промінням, то шалений вітер з градом наводять страх, а то раптом – випав сніг. Добре що я тепло одяглась, як знала. Тож до свого щоденника зроблю запис про те, що погода в паралельному світі досить мінлива і оманлива. Потрібно бути завжди озброєним теплим одягом і парасолькою.

І тут мій погляд зупинився на дивних слідах. На снігу було кілька слідів лап небаченого звіра. Існує повір'я про невидимого кота, який розучився муркотіти. Якщо комусь вдасться приручити його він назавжди стане видимим. За що ж така доля спіткала котика? За його мурликання, яке приспало Іргуга, велитня, який охороняв комору з різними стравами підступного Локі. А там було молоко, яке полюбляє котик. Ось його господар і впіймав на гарячому... далі що з ним стало, ви знаєте. Як же я хочу знайти цього котика і приручити!

Запис № 11

Що відбувається, люди, невже таке можливо? Та я ж в паралельному світі, чому дивуюсь. А дивуватись є чому. Зранку мене завіяла пухким снігом хуртовина, а в обідню годину вийшло надзвичайно яскраве сонце, різко змінилась погода і знову стало по весняному тепло. Я продовжила свою прогулянку Марієнбургом.

Своєю красою захопила мене розкішна будівля, де друкуються книги з назвою "З книгою крізь світи". Так ось це місце, звідки беруть свої фантазії для власних книжок письменники мого світу. Ось яке ти. І як же мені хочеться бодай одним оком подивитись що ж там всередині. Ой як хочеться. Але не можна. До будівлі дозволяється входити лише письменникам та поетам, які зареєстровані у книгу "Паралельні письменники та їх твори". Ех, біда. Хоча, ану... зараз я дещо вигадала...

Запис № 12

...Я просто не могла в це повірити... Дочиталась... Я стояла посеред розкішної зали Книжкового суду.

– Чи Ви є письменником? - суворо запитав мене суддя.

– Ні.

– Чи Ви є поетом?

– Ні.

– Ви знали те, що незаконно проникли до будівлі "З книгою крізь світи"?

– Так, але я так хотіла подивитись що ж там всередині...

– Є правила, які не можна порушувати. А Ви їх порушили.

– Та я ж тільки подивитись хотіла. Я турист з паралельного світу, збираю інформацію про Тевтонію. Будь ласочка відпустіть мене! (я казала ці слова і просто не вірила: що я наробила, що наробила...)

Над Тевтонією піднявся жовтий місяць. А я чекала на свій вирок. Швидко сіло за обрій тевтонське сонце, а разом із ним моя надія на подальшу мандрівку паралельним світом...

– Винна! – пролунав вирок.

Напевно хоча б раз в житті кожен відчував, що хоче провалитись крізь землю. Зараз якраз один із таких випадків. Сльози покотились рясним градом.

– Ви повинні бути покарані за законами світу Тевтонії!

Двоє тевтонських стражників підійшли до мене і повели із зали суду. Мене привезли до ріки. Там був портал до нашого світу, тож я сподівалася, що на мене чекає човник, який крізь річку "депортує" мене до рідного Херсона. Але раптом небом прокотився грізний грім, вдарила блискавка, піднявся шалений вітер!

Все що відбулось потім, кардинально змінило моє життя...

Запис № 13

Кря... ось так живеш на світі (кря-кря!) і навіть не здогадуєшся в які історії потрапиш. Кря! А хотіла ж лише помандрувати паралельним світом, провести дослідження. Кря! Провела. Кря-кря! Отой клятий суд (кря!) виніс вирок: перетворити мене на качечку. Кря, кря, кря... ні ну чого ж, я (кря!) хотіла залишитись в Тевтонії, ось тобі і маєш. Чого вже бурчати, тобто крякати. Кря! Не побачу більше родини, не скуштую свого улюбленого шоколадного морозива, не вдихну аромату улюблених червоних тюльпанів. Кря, кря... навік тепер плавати в озері, кря. Невже немає надії на вороття?... кря...

...кря! ось так плаваючи по озеру із сумними думками я не помітила як до мене підпливла біла качечка. На своїй качиній мові (яка може тепер стати мені рідною) вона розповіла свою сумну історію. Кря!

Виявляється, колись і вона була людиною, науковцем-зоологом. З нашого світу відправилась до Тевтонії вивчати тваринний світ, але через підступи Локі (кря!) перетворилась на птаху. Кря. Чому так вийшло (кря-кря) Олена (так раніше її звали) не розповіла, я й не питала. Відчувала, що краще не треба... Олена сказала, що я можу

знову стати людиною, якщо хтось з мого рідного світу назве моє ім'я. Якщо ж ні, я, як і вона, навіки залишусь птахою... кряяяяяя...

В мене одна надія, що хтось з моїх рідних згадає про мене і скаже моє ім'я (кря-кря!). Згадайте, кря, будь ласочка кря, кря, кря...

Запис № 14

...Не закінчила я свою розповідь Олені, як (ура!) хтось таки назвав моє ім'я! Комусь я таки потрібна. Я знову людина. Бігала я навколо озера з радісними криками. Та мій погляд зупинився на качечці-Олені, яка назавжди залишиться птахою... Як це сумно і важко, коли розумієш що вже нічим не можеш допомогти... я хотіла забрати Олену до рідного світу, та вона відмовилась. Не було їй до кого йти, занадто довго вона пробула в Тевтонії... та й що їй там робити в качиному тілі?!..

З важкими думками направилась я до Реєстру іноземців. Але дивна річ, мене не було у списках. Виявляється, коли я перетворилась на птаху, моє ім'я автоматично зникло із списків. І тепер я нелегал. Я не буду розповідати про подальші події (нехай це залишиться тільки в моїй пам'яті, хоча б краще це забути...). Та ось він, портал до рідного Херсона...

Запис № 15

...портал до мого рідного світу. І, нарешті, я вдома. Мій рідненький, дорогенький Херсон. Як я за тобою скучила! Ти найкраще та найрідніше місто на світі. Відверто скажу, Тевтонія мене захопила своїми пригодами, незвичайними мешканцями, дивовижною природою. Звичайно, я цю подорож ніколи не забуду, та й паралельний світ мене ще довго буде пам'ятати... але в рукаві у мене є козир... що цікавого я назбирала про Тевтонію, розповім залюбки... на все свій час.

Запис № 16

Щастя безмежне. Знаєте чому? Пам'ятаєте, я розповідала про коваля Тевтонії і що залишилось знайти його серце? Так ось, нарешті я змогла знайти серце бідолашного коваля. Тепер він знову зможе стати людиною! Виявляється ось де воно було, ще й розділене на 4 частини! Яка доля, яка доля.

Я підійшла до сердець, торкнулась кожного з них чарівною пелюсткою жовтого тюльпану, крапнула краплиною лікувальної тевтонської роси, промовила чарівні заклинання (я знайшла їх в архіві Марієнбурга) і враз почула: тук, тук, тук... Переді мною з'явилась постать високого чоловіка. "Дякую", – промовив він і зник... Невже я зуміла повернути йому життя? Невже це я?!...

Запис № 17

До мене прийшов лист із Нової пошти Тевтонії від моєї подруги-поетеси... щось незвичайне почалось відбуватись в паралельному світі. Почали з'являтись речі, яких не було в Тевтонії. Моя подруга писала про зникнення книг із архіву Марієнбурга... я прийнала рішення, мені потрібно повернутись до Тевтонії та дізнатись, що ж трапилось... я знайшла галявину з порталом до паралельного світу. Але просто так туди потрапити я не можу. Адже останнього разу я втікала з Тевтонії... та мені допоможе чарівна тевтонійська квітка - кульбаба. Потрібно подмухати на неї і її пухкі парасольки допоможуть мені стати невидимою. Тевтоніє, тримайся, я йду тебе рятувати!

Запис № 18

...часом, доля надсилає нам важкі випробування, складні задачі з багатьма невідомими, а ми їх повинні вирішити...щоб не сталось – потрібно все розв’язати, подолати, пройти...шукати вихід, навіть тоді, коли здається що його немає...

Я лежу на зеленій траві, друга моя подорож до Тевтонії видалась болючою, дуже болючою (на замітку для тих, хто надумає подорожувати до паралельного світу за допомогою кульбабового закляття – не варто, вихор вас із шаленою швидкістю відкине на землю). Мені важко підвестись, невидима для тевтонців я лежу на м’якій траві, сподіваюсь поетеса зможе якось мене знайти...

З болем я підвела голову і побачила, що лежу напроти якогось трав’яного чи то коридору чи то лабіринту... мені потрібно туди... потрібно... і «Книгу скарг Тевтонії» мені б зараз!

Я їм написала б який у них сервіс. Ух написала б! «Кульбабове закляття – швидка та комфортна доставка до світу Тевтонії», от же... так, зараз я заспокоюсь і подумаю що робити далі...

Запис № 19

Ойкаючи та потираючи забиту руку я, нарешті, змогла підвестись. Ось якби не порушувала правила, могла б як звичайний нормальний турист прибути до паралельного світу, так ні, мені ж пригод захотілось. Я тепер персона нон грата.

Ай, якось воно буде! І тут така одразу несподіванка, метелик? Але ж знайома поетеса писала в листі, що живі істоти почали зникати. Я не зрозуміла, це що таке? Про такий вид метеликів я читали в книзі "Чарівні істоти Тевтонії та місця їх перебування". Цей метелик вказує шлях подорожньому, але він і сповіщає про небезпеку... Шкутильгаючи я пішла за красивим створінням, не підозрюючи в яку потраплю "історію"...

Запис № 20

Я йшла за метеликом, час від часу зупиняючись для відпочинку. Забита при падінні рука сильно боліла і не давала спокою. Та раптом перед мною відкрилась світла галявина, на якій росли чарівні та міфічні квіти паралельного світу – барвінки.

Барвінок (а про нього я багато читала із тевтонських книг) дуже могутня та сильна рослина. Вона не тільки росте там, де є портали до інших світів, а також є таким собі "охоронцем" кордону до світу "Чаротонії" (єдине що я знаю про цей світ, те, що він мало досліджений тевтонцями, і про нього зовсім немає ніякої інформації).

Метелик перелітав від квітки до квітки, а потім повертався до мене. Я зірвала кілька барвінків, можливо, вони мені стануть в нагоді. Метелик ще трохи попурхав над квітами і ми пішли далі. Аж раптом, оййй...

Запис № 21

...дивлюсь я на небо та й думку гадаю, чому ж я не сокіл, чому не літаю... я лежала в якійсь глибокій ямі, до якої з необережності впала. Дивлячись звідси на небесну височінь, мені на думку одразу прийшла пісня, яку полюбляє моя бабуся. Ось ці рядки якраз в тему... і взагалі, навіщо мене метелик сюди привів і як я виберусь? І тут в мене почалась істерика, а в мене навіть хустинки немає, аааа...

Запис № 22

Вдосталь виплакавшись (давно я так не рюмсала!), я почала озиратись навколо. Яма, до якої я потрапила, нагадувала старий порожній колодязь. Та мою увагу привернув шматок якоїсь тканини. Взявши її до рук я в ній знайшла замотаний сувій із зображенням незнайомої будівлі і напис "Знайди". Я розгубилась, що за дивацтва тут відбуваються? Чи може це підступи Локі? Хтось мене бачив, але ж я невидима?.. самі лише питання. Та раптом, десь там вгорі я почула моторошне виття, яке наближалось. Ой, мамочко...

Запис № 23

Грррррр, почула я моторошне гарчання. Я щосили притулилась до стіни ями, наче це б мені допомогло сховатись. Затамувавши подих чекала на власника страшного звуку. А перед очима промайнуло все моє життя. Я так багато ще не встигла зробити, ще стільки всього можна було б начудити. Уууу, ну що ж я така невезуча...

І тут я почула, як десь зверху потріскують сухі гілочки, мнеться зелена трава і раптовий брязкіт металу. Боже, зараз серце стане, як же страшно...

"Гав, гав, гав!" почула я і розплющила очі... Згори на мене дивився величезний чорний собака... Гав!.. до його шиї був прив'язаний довгий залізний ланцюг, який сягав дна ями...

Ааа... тільки й спромоглась сказати я. Гав! Пес почав гавкати без зупину і я щосили вхопилась за ланцюг і почала підійматись догори. Мене витягав цей величезний собака...

Запис № 24

...ще зовсім трішки, і нарешті я вибралась із ями. Хух. Ого. Оце собачка. Переді мною стояв мій визволитель – величезний, чорний собака з гострими іклами але добрими очима. "Ти повернулась". Це хто сказав? Я почала озиратись довкола, щоб побачити власника голосу, але нікого не було... "Це я сказав, гав". Ви чули вислів "очі як п'ять копійок"? Напевно в той час в мене якраз і були такі очі.

Адже я зрозуміла, що до мене розмовляє собака... розумного в голову мені на той час нічого не прийшло (я просто була в шоці) і я сказала лише: "Ти ба. Он воно що"... "Ходімо, по дорозі я все поясню". В повному нерозумінні того, що відбувається, я пішла за собакою...

Запис № 25

Бур (так звати мого гавкучого рятівника) розповів мені свою сумну історію. Ще маленьким цуценям зовсім випадково він потрапив до паралельного світу, який став йому рідним. В лісі його підібрав лицар, який обожнював тварин.

Так в цуценяти з'явилась нова родина. Тепер Бур служить в таємному лицарському ордені і має важливе завдання: привести якогось загадкового лицаря до Ордену і супроводжувати в поході до дракона... розповіді Бура геть збили мене з пантелику... "Зірви Квітку Дракона" – сказав мені Бур показуючи лапою на червону квітку. Здається я читала про неї. За допомогою цієї квітки можна подолати дракона... що тут відбувається? Чи варто довіряти цьому собаці?

А... а якщо це я той лицар, який має зійтись в поєдинку з драконом?

Запис № 26

Довго ми йшли з Буром. І ось перед нами відкрилась розкішна галявина Ірисове серце. На галявині росли дуже гарні та ароматні квіти іриси. Але вони були настільки великі, що доросла людина сміливо могла б заховатись в них.

В нашому світі також є такі квіти, та вони набагато менші. А тут, в Тевтонії, ці квіти неначе величезні дерева. За тевтонською легендою їх посадила богиня Ірис на честь своєї любові до жителів Тевтонії. Адже під час однієї із битв тевтонців проти загарбників з іншого світу, Ірис захищала місцевих жителів але зазнала тяжких поранень... тевтонські знахарі змогли вилікувати Ірис і за це богиня (а вона була наполовину смертною – матір'ю її була проста людина) посадила такі розкішні квіти... в час біди вони неначе непрохідна стіна захищатимуть Тевтонію від загарбників...

Тож нам потрібно якось обійти ці квіти...

Запис № 27

Тільки під вечір ми з Буром вибрались із лісу Ірисів. Це дійсно був ліс і такий пахучий. Ех. Яка краса. "Даргано, дивись – це бузок бажань. Потрібно знайти квітку з п'ятьма пелюстками і загадати бажання, воно обов'язково здійсниться", – звернувся до мене Бур.

І дійсно, як тільки ми вийшли з ірисів перед нами розкинув свої пишні віти величезний кущ бузку. "В нашому світі теж є така рослина. І ми також загадуємо бажання, але вони не здійснюються. Це просто дитяча забавка", – сказала я. "Не плутай свій світ із Тевтонією. Тут свої правила і закони," – ображено сказав Бур

Щоб не ображати свого рятівника я почала шукати чарівну бузкову квітку. Приблизно через годину пошуків я її нарешті знайшла. І щоб таке забажати? Може, повернутись додому, чи нехай мені хтось розповість що ж тут в Тевтонії насправді сталось. Аж раптом мені на думку спала Олена-качечка. Перед очима стала вона мені... адже колись Олена була людиною, в неї була сім'я... я знаю чого бажати. Я хочу щоб Олена знову стала людиною і повернула собі втрачені роки...

Із недовірою, але й надією, я почала жувати квітку бузку...

Запис № 28

...Не знати де взявся сильний вихор, який переніс нас із Буром на це дивне місце. Хвилинку, я знаю де ми. Адже це перший портал до паралельного світу Тевтонії, який я знайшла ще взимку. Тільки тепер він зовсім по-іншому виглядає.

– Кря, кря! – почула я і обернулась.

Знайома качечка стояла позаду мене. Вона раптом почала змінюватись, рости. Пір'я почало зникати. Ого. Ура! Подіяло!

Перед нами стояла висока дівчина з довгою русявою косою.

– Дякую тобі, Даргано! Я так довго чекала на це. Вже й не вірила що знову стану людиною. Дякую!

Олена підійшла до мене і обняла із вдячністю. Потім вона погладила Бура і підійшла до порталу. Дерева зашуміли, портал до рідного Херсона відкрився. Олена зробила кілька кроків і зникла.

Запис № 29

Постоявши кілька хвилин біля порталу ми з Буром пішли далі. "Покажи, що намальовано на папері", – звернувся до мене Бур. От звідки він знає про малюнок, я ж йому нічого не казала. Чим довше я в Тевтонії, тим більше загадок. Я так нічого й не дізналась, самі загадки!

Але щось в середині підказувало, що собаці можна вірити. "Ось, дивись", – показала я Бурові малюнок. "Так це ж будівля мого господаря, ходімо мерщій". Довгенько ми йшли і нарешті прийшли.

Ми підійшли до будівлі – домівки тевтонського лицаря. Бур гавкнув тричі та завив двічі, двері відчинилися і на порозі з'явився господар будинку. Це був невисокого зросту, але міцної статури чоловік. Його волосся сягало плечей і де-не-де їх покривала сивина. Але його очі, вони були не як у звичайної людини. Одне око було зеленого кольору, друге блакитного... Отакої!..

– Буре, ти згаяв багато часу... швидко проходьте. Немає коли розмовляти.

Ми зайшли до будинку.

– Отже так, Даргано, так випала доля, що ти маєш за давнім тевтонським пророцтвом зійтися в поєдинку з драконом. Ти принесла квітку дракона? Ось і добре! Тепер слухай мене уважно. Ти повинна знайти Дракона і здолати його, в Ордені Червоного тюльпана з'явився зрадник... але цим я займаюсь... Бур тобі допоможе і по-дорозі все детально розповість. А то й так згаяли багато часу.

В той час, коли лицар мені це казав, я просто в шоці стояла і слухала. Зараз я відчувала себе Алісою із країни Чудес... я не знала і не розуміла що, як, для чого, і чому... А лицар все продовжував розповідати неймовірні речі.

– Бачити тебе можу лише я, бо, як ти напевно помітила, маю незвичайний колір очей. Тобі потрібно потрапити до Трояндової ущелини і знайти Дракона. Але вона знаходиться далеко, через портали туди потрапити ти не можеш, тебе заарештують стражі Тевтонії. Тому ти візьмеш незвичайного коня. Він до нас потрапив із твого світу, мій друг винахідник розповів мені що це за кінь такий. Тож дивись і швидко їдь, Бур відставати не буде. Ходімо.

Ми вийшли на задній двір, а там стояв він – мотоцикл, мій залізний кінь. Яка краса, яка сила, яка міць. І як добре, що я можу їздити на мотоциклі! Швиденько осідлавши залізного коня я на шаленій швидкості помчала за Буром...

Запис № 30

...і що ж це за собака така, що розвиває швидкість як мотоцикл? Я багато переглядала книг, коли вперше потрапила до Тевтонії, але ніякої згадки про таку породу чотирилапого друга не знайшла.

А залізний кінь мчав за величезним собакою, який вказував таємничий шлях. Ми оминали різні будівлі та біля однієї з них Бур зупинився. Я зробила те саме.

"Тут живе Арін, він виготовляє чарівні обладунки. Ти маєш взяти і собі," – сказав мені Бур. Коли ми підійшли до дверей, вони самі відчинилися. Як тільки я ступила крок, як в ту ж хвилину на мене почали налітати якісь залізяки. Я кричала й верещала, бо дуже злякалась. Хотіла повернути до виходу, але Бур закрив мені шлях... ледь впоравшись з переляком я стояла посеред просторої зали... на мене дивилась якась залізна людина. Вона була повністю із заліза сріблястого кольору... лише очі злякано дивились на мене... так це ж я...

Запис № 31

...я дивилась на своє відображення у величезне дзеркало-портал (колись я його бачила, але в своєму рідному світі) і не вірила очам. Я була неначе залізна людина з відомого фільму про Тоні Старка (до речі, непоганий фільм!) і це було б прикольно, якби не було так страшно...

"Тепер ти майже готова до поєдинку з драконом. Тільки ще залишилось взяти деяку книгу і все", – спокійним голосом сказав мені Бур.

"Яку книгу? Який поєдинок? Я звичайний турист з паралельного світу, я звичайна дівчина , а не лицар. Я не вмію, не можу і не буду!!!" – репетувала я щосили.

"Будеш", – спокійно сказав собака, – "ану, швидко пішла до свого залізного коня. Ти глянь на неї "не буду". Хто тебе питає, така твоя доля. Про цей поєдинок написано в стародавньому пророцтві. А що написане пером... і взагалі, як сказав класик: "Рукописи не горять". Так що не гай часу, пішли швидко".

Я нічого не могла сказати, мені дуже було страшно і просто хотілось десь сховатись... ми вийшли на подвір'я... підійшовши до мотоцикла я побачила на ньому ось цю квітку... в Тевтонії вона символізує дружбу... а хто її поклав? Бідна моя голівонька... ойойой...

Запис № 32

З важкими думками та головним болем помчала я на залізному коні за Буром. Незручності ще додавали важкі, залізні обладунки... можливо це сон? я зараз прокинусь і нічого такого не буде... ні паралельного світу, ні Бура, ні мотоцикла... хоча, нехай мотоцикл залишиться...

Але ж ні, це не сон, а реальність...паралельна реальність. Отак за роздумами я не помітила як Бур зупинився біля непримітної будівлі.

"Тут є книга, яку ти маєш взяти. В ній ти прочитаєш про дракона", – сказав мені пес.

"Угу", – кивнула я. Бур йшов поперед мене, двері будівлі були відчинені і він зайшов в середину, раптом я почула його скавчання та швидко побігла на допомогу...

Запис № 33

...я швидко побігла до Бура. Відчинивши двері будівлі, я побачила як собака ледь не тоне ...в небі!

"Буре, я тебе зараз витягну, тримайся"... я пірнула у крижану воду, з усієї сили вхопилась за ошийник Бура і почала його тягти до порогу дверей.

"Ще трохи, трохи" – шепотіла я з останніх сил. Нарешті мені вдалось виштовхати собаку на вулицю і якимось дивом вилізти самій. І лише тепер, сидячі на землі, я згадала що не вмію плавати...

"Буре, що це таке?". Ще кілька хвилин Бур лежав мовчки, він був наляканий не менше за мене.

"Дякую, що врятувала мене. Я ж міг загинути. Там має бути покинута бібліотека. В Тевтонії почали діятись якісь дивацтва. Це все через портали, їх потрібно закривати, інакше порушиться баланс між світами. Ти мене витягла не з простої води, це Небесна Вода Тевтонії. Там, за дверима небо опустилось на землю. Потрібно швидко знайти дракона і вступити з ним в поєдинок. Це все що я можу сказати".

Ми ще десь з годину приходили до тями, а потім вирушили до Трояндової ущелини до дракона...

Запис № 34

"Думи мої, думи, лихо мені з вами", – від безпорадності сказала я слова Шевченка.

"О, Кобзар теж тут був. Він випадково сюди потрапив, коли подорожував Таврією. Але ми стерли йому пам'ять. А ось його вірші ми полюбляємо", – мовив Бур.

Я вже не знала, що й казати, одним словом – паралельний світ!

"Буре, ти відчуваєш, запах троянд?", – звернулась я до собаки.

"Так, ми вже близько. Поглянь на небо. Воно таке, як і тоді, коли був перший бій з драконом".

"Перший бій?", – запитала я.

"Так, перший. Тільки завершився він поразкою лицаря. Але ти не хвилюйся, лицар був один. А в тебе є я".

От біда, подумала я. І додала газу своєму залізному коневі. А аромат троянд ставав ще більшим...

Запис № 35

Ви коли-небудь бачили поле троянд? А я побачила. Перед нами розкинулось величезне поле всіяне різнокольоровими трояндами. "Ми на місці. Це і є Трояндова ущелина", – сказав мені Бур.

Я злізла із залізного коня, і ми неквапом пішли вглиб ущелини. Я не можу передати настільки тут гарно, а п'янкий аромат троянд, це щось нереальне. Раптом ущелиною прокотилось грізне гарчання.

"О, дракон знає, що до нього хтось прийшов", сказав собака і став позаду мене. "З тобою я, не хвилюйся", - перекривила я Бура. "Тю, та я ж просто. Я ж, це й... як його... тил прикриваю. Гав", – ледь чутно мовив Бур.

"Ну я так і зрозумілаааа**ААААА**," – заверещала я. – "Біжи!".

Ми бігли так, неначе за нами гнався дракон. А він дійсно летів за нами слідом. Це був велетенський червоний дракон з величезними зубами, довгим хвостом і зловісним гарчанням.

"Капець, нам кінець," – майоріло в моїй голові. – "Буре, що робити?".

"Бийся, діставай меч і бийся – ти ж лицар. Ти має здолати дракона, так написано в пророцтві".

"Яке пророцтво, нас зараз спалять, або з'їдять... я не вмію битись, не вмію!!!, – кричала я. Ми сховались під величезним трояндовим кущем.

"Йди і бийся", – шепотів Бур "Так написано в..."

"Це я вже чула... там помилка, я не лицар. Я не можу".

"Бийся"... Хтось дивиться мені в спину... вас коли-небудь жалила бджола? В мене було таке відчуття неначе мене десяток бджіл одразу вжалило, бо я з такою спритністю вискочила з-під куща, що аж ну... на мене дивився дракон.

"Уууу", – ледь чутно пропищала я.

"Ти маєш його здолати", – ще тихіше шепотів мені Бур, який все ще сидів під кущем.

"А в пророцтві не написано, як його здолати?".

"Слухай, я читаю: ..і лицар повинен (тут затерто пів слова) ити (затерто) дракона (затерто). І лише тоді настане мир та спокій в Тевтонії".

Щось тут не в'яжеться! Чому я повинна бити дракона, він же нічого поганого не зробив? ДРУЖИТИ, потрібно ПОДРУЖИТИ з драконом, а не здолати його!

– Драконе, чуєш мене. Я, Даргана. Живу в паралельному світі – в місті Херсон. Я люблю подорожувати паралельними світами. Мені як і тобі страшно. Я не хочу робити тобі боляче. Я не вірю в те, що ти злий. Ти просто наляканий, як і я. Давай дружити...

Потрохи я почала підходити до дракона і говорити йому те, що в мене на серці... Раптом, могутня істота схилила до мене свою голову, я підійшла до неї і тремтячою рукою погладила. Дракон замуркотів, як котик. Тільки муркотіння було таким, що аж вуха позакладало. І якось все почало змінюватись.

Все зламане, стоптане, зникле – почало вертатись на свої місця. Потрібно було лише подружитись із драконом, адже він перший великий і величний охоронець Тевтонії. З яким варто дружити, дружити. Бо його сила в дружбі, він шукав друга і знайшов його...

Запис № 36

...Я була розгублена. Не знала що робити. З одного боку раділа, адже нарешті повернулась додому. А з іншого – якась порожнеча в душі. Я так полюбила паралельний світ! Його незвичайну архітектуру, дивовижні рослини, загадкових істот. І тепер цього не буде. Таке відчуття, ніби я втратила щось важливе. Чогось так сумно-сумно. Та зрештою, в мене такі спогади лищились! Я ж побувала в іншому світі! Та я... кого я обманюю. Мені бракуватиме Тевтонії.

Я подивилась на подарунок, який зробив мені Бур. Це був гарний, ручної роботи нічний світильник. Вмостившись на ліжку, я зачаровано дивилась на нього. Спогади про мандри до Тевтонії навіяли на мене сон...

"Цвірінь, цвірінь, цвірінь" – крізь сон почула я пташиний спів. Що таке? Де годинник, котра година? Годинник показував першу ночі. Хто співає?..

Ах! Мій погляд зупинився на світильнику. Пташки на ньому ожили, одна з них полетіла і сіла на книжкову полицю. Оййойой. Це ж портал! Портал до Тевтонії!..

ПРАВДИВІ БУВАЛЬЩИНИ ПАРАЛЕЛЬНОГО СВІТУ

[Джеральдіна]

Записник з опублікованими нижче історіями віднайдено в одній з херсонських бібліотек. Попри всі зусилля досі не вдалося встановити – чи він належав комусь з мешканців паралельного світу, чи це записник котрогось з допитливих херсонців, кому судилося відвідати загадкову Тевтонію.

Брама лицарів

Під склепінням цієї брами відбувається обряд посвячення в лицарі тевтонського ордену. Дійство проходить вночі, при світлі факелів і свічок.

Після виголошення клятви – лицареві приводять коня. Він випробовує його, проїхавши повз браму 8 разів.

Потім на валу, що поруч, влаштовують частування м'ясом птиці і вином. А найсильніші воїни з простолюду на світанку змагаються в кулачному бою на потіху глядачам.

Балкони пліток і новин

У кожному житловому кварталі міст Тевтонії були милі двоповерхові будиночки із балконами. І за іронією долі там жили типові бабусі, котрі так любили збирати і розповсюджувати плітки.

Також вони були в курсі всіх новин. Тож незаможні громадяни, які не могли собі дозволити купити газету – приходили сюди, до цих балконів, щоб послухати про що говорять всезнаючі бабусі.

У теплу пору року на балконах рясніли горщики з квітами, сиділи пухнасті коти на руках своїх хазяйок, які без упину говорили. Отакими були будні тевтонських міст та місцевих мешканців.

Дім правди

Для світу Тевтонії невідомий був детектор брехні, тож працівники всіх фінансових установ та високопосадовці щороку проходили своєрідний іспит в «Домі правди».

Тут же працювали філософи і медики, які досліджували людську поведінку, характер. Це був науково-дослідницький центр.

Сюди заходили виключно в білому одязі, а інтер'єр кімнат і залів теж був переважно білого кольору. Одяг можна було отримати в гардеробній – спеціальній прибудові (гарно умебльованій кімнаті з великим дзеркалом на всю стіну).

У особливих випадках до цього дому поліцейські супроводжували злочинців, вина яких була лише частково доведена.

Усім, хто побував у Домі правди під страхом смерті забороняли розповідати, як саме витягують правду з людей. Для надійності збереження таємниці підписували договір кров'ю...

Міст забуття

Мешканці Тевтонії ніколи не зверталися по допомогу до психологів. Тому популярними були місця, де людина могла якимось чином забути про свої страждання і проблеми. І це аж ніяк не бари і клуби!

У місті Марієнбург існував "Міст забуття", на який слід було прийти, коли надворі споночіє і стати під ліхтарем, який не світив. Завжди був такий ліхтар, без світильника.

Заздалегідь написаний на аркуші паперу текст зі «скаргою» під цим ліхтарем належало спалити, а попіл висипати через ліве плече. І потім чотири години поспіль ні з ким не розмовляти.

Ліхтар-орієнтир

Навряд чи ми відкриємо Америку, якщо скажемо Вам, що жителі Марієнбурга полюбляли випити міцних напоїв.

Було декілька спеціальних закладів, які працювали цілодобово. І коли клієнти виповзали на вулицю – вони мали чудовий орієнтир – ліхтар, біля якого завжди чатувала карета з перевізником. А також містився план міста із назвами вулиць, щоб бідолаха міг потрапити додому, назвавши вірну адресу.

А також цей ліхтар назвали орієнтиром, бо біля нього зустрічалися друзі, які давно не бачилися, закохані пари призначали зустріч біля ліхтаря. А він радо світив усім.

Будинок загадок

У наш час люди небайдужі до різного роду квестів та загадок, а в світі Тевтонії теж були охочі потренувати мозок. Спеціально для цього у місті Марієнбург був побудований «Будинок загадок», який в народі називали «ігорний дім». За невеличку плату можна було дуже цікаво провести там свій вільний час у компанії друзів.

Багато кімнат, гарне оздоблення, шикарні сходи, виходи на дах – усе це захоплювало відвідувачів. Також там збиралися фокусники, маги, ерудити і художники, аби розважити гостей. А на прекрасному даху будинку влаштовували щовечора вогняне шоу. І до сьогодні цей будинок зберігає в собі чимало загадок.

Готель «Мисливець»

У кожному великому місті має бути готель для гостей. І Марієнбург не був винятком.

Готель «Мисливець» славився на всю Тевтонію найсмачнішою кухнею, де подавали вишукані страви з дичини та риби.

Його власник – затятий мисливець одного разу на полюванні втратив зір від отриманих травм у смертельному двобої з ведмедем.

Але це не завадило йому відкрити готель вищого рівня. Хол «Мисливця» прикрашали трофеї відомого в Марієнбурзі сміливця і майстра полювання – Еріка.

Його сини, на жаль не цікавилися полюванням, а обрали своїм заняттям комерцію. Тож Ерік дбав, щоб у нього працювали найкращі люди Марієнбурга, а управляючий готелю мав унаслідувати цей бізнес.

Та доля зіграла злий жарт з довіреним Еріка: його старший син підступно вбив управляючого після смерті батька. І разом із братом вони відкрили тут банк, а готель перенесли в інше місце, адже поважали пам'ять старого мисливця Еріка.

Дерево бажань

У віруваннях кожного народу дерево грає не абияку роль. Існує навіть гороскоп друїдів. Для жителів Тевтонії дерева теж ставали помічниками, лікарями і оракулами.

Один з найстаріших дубів міста Марієнбург мав назву «Дерево бажань». Сюди приходили, щоб загадати бажання і кинути монетку, як у фонтан. Але монетки суворо заборонялося збирати, тому цей дуб охороняли цілодобово солдати. І навіть поставили огорожу навколо.

Та чомусь всі відвідувачі помітили, що після зим монетки кудись зникають... Охоронці пояснювали це так: сніг тане, земля просідає і пожирає всі монетки, поростаючи молодою травою.

Такі пожертви були не даремними, адже всі бажання збувалися. Дуже сильним було дерево, його енергетичне поле.

У переказах і легендах Марієнбурга часто фігурує маг Петручо, який, наче б то і посадив це дерево і 12 днів і ночей витанцьовував біля нього, промовляючи заклинання. Тож від заговорів Петручо дуб став таким могутнім.

Нині це дерево теж в пошані. І сюди приходять. Щоб гарно провести час, подумати, поспілкуватися і набратися мудрості та сили від «Дерева бажань».

І не знайшлося жодного сміливця, який би ризикнув пошукати скарб під дубом, бо тевтонці накидали чимало монеток: мідних, золотих, срібних, і навіть, платинових...

А може ці скарби забирав собі Петручо як плату за його магічні старання?.. І тепер всі ці багатства у чужій країні?

Цілющі джерела

Заможні мешканці Тевтонії завжди піклувалися про своє здоров'я. А дехто аж надміру. Тому й попадалися на гачок різного роду шарлатанів.

Найбільше пройдисвітів було серед фармацевтів та лікарів. І от двоє з них виявили джерела поблизу містечка, що розташовувалося неподалік Марієнбурга. Вода там була смачною, чистою, але цілющих, а тим паче, омолоджуючих властивостей не мала. Та це не зупинило винахідливих ескулапів.

На основі джерельної води робили суміш для омивання обличчя, парфумну воду, окремо продавали цілющу питну воду в пляшечках.

За джерелами слідкували, не допускали їх забруднення. Біля кожного джерельця стояв пост охорони і кіоск, у якому ця вода продавалася, а вся територія була обнесена залізним парканом.

Усі джерела стікали в невелику річку, на якій підприємливі хитруни облаштували пляж. Тож дуже часто на вікенди Марієнбурзькі багатії вибиралися до «Цілющих джерел».

До нашого часу вода в цих джерелах така ж смачна і в будь-яку погоду прохолодна.

Фонтан без води

У кожному місті та містечку Тевтонії велику увагу приділяли збереженню чистоти прісної води. Тож у програму екологічного виховання входили візуальні прийоми, такі як фонтани без води.

Їх було споруджено спеціально, і вони нагадували про те, що найдорожчий скарб – це вода! У таких фонтанах існував спеціальний отвір, щоб навіть дощова вода стікала і не застоювалася в резервуарі.

Біля таких фонтанів не збиралися люди, не гралися діти, а всі проходили повз і думали, як же то погано, коли немає води. Така собі скульптура-нагадування, чи то пак – застереження.

Нам теж не завадить повчитися у мешканців Тевтонії посилати схожі меседжі нашим сучасникам!

Там, де був маяк

Тевтонія – велична країна, що дуже славилася своїми моряками та майстрами кораблебудівної справи була усіяна на прибережних територіях маяками.

Моря бушували, пінилися, розмивали береги. Йшли роки, століття, і от одне з морів – Лазурове (досить мілководне) з часом... зникло!!! Цьому передував дуже сильний землетрус, який зруйнував близько двох десятків населених пунктів вщент...

І от: море зникло, а цілі покоління моряків, які не уявляли себе без моря – подалися в пошуках роботи до інших берегів. Але на згадку про себе лишили вони на місці старого маяка гарну альтанку, в якій зустрічалися зі своїми рідними, коли поверталися із далеких рейсів.

На горі альтанки вони встановили яскраву лампу бірюзового кольору, яка щоночі сяяла і скликала до себе юнаків та дівчат, які прогулювалися в парку та мріяли про романтичні морські подорожі.

Альтанка так і не отримала назви. Тож, коли біля неї призначали зустріч, то говорили «там, де був маяк»...

Колесо випробувань

Розмови про політику та державне управління не перестають бути актуальними, тож наступна тема про Тевтонію теж стосується цього. Мешканці Тевтонії не знали іще про детектор і подібні перевірки чиновників та банківських працівників, але винайшли досить екстремальний спосіб – «Колесо випробувань», яке в народі називали «Колесо правди».

Керувати колесом правди допускали найбільш чесних і сильних людей громади. Вони перевіряли колесо, чи справне воно, і тільки тоді запрошували чиновників зайняти місце. За дійством спостерігали всі охочі, а писар занотовував запитання та відповіді.

Як працював механізм колеса – достеменно не відомо, але припускаємо, що його запускали на різних швидкостях, кабінки теж могли рухатися незалежно від руху самого колеса.

Для такого іспиту правди визначали час: 30 хвилин, і не менше, та можна було більше для особливо міцних горішків. Наскільки дієвим був такий спосіб – хто зна. Але частенько після поїздки на «Колесі випробувань» відбувалися привселюдні судилища і страти найбільш жадібних чиновників.

Стежка до знань

У Тевтонії більшість шкіл були державними, але відкривалися і приватні, та чомусь владні структури не раді були такій ініціативі, тому карали власників освітніх закладів: накладали штрафи, забирали майно. Вважаємо, що у приватних школах деякі предмети викладали більш вільно. Насамперед, це стосувалося історії та географії. Адже у володарів Тевтонії була готова доктрина щодо викладання цих дисциплін.

Та приватні школи існували. Про них мало хто знав. На цих спорудах не було табличок. Найчастіше вони виглядали як звичайні приватні будинки, чи складські приміщення. Але учні, які вирушали туди за знаннями протоптували стежки. І одна з таких стежок до знань лишилася і до нашого часу. Пролягає вона серед парку. Тоді там, певно теж був якийсь парк, чи сквер. А яка доля тієї школи – не знає ніхто, і де саме вона розташовувалася ми можемо лише здогадуватись.

Сила мистецтва

Тепер це скульптура жаби, а за давніх часів на цьому постаменті сидів пузатий зажерливий... король! І віршик про нього склали люди, використовуючи не самі пристойні слова.

Був такий в історії Тевтонії, хоча й правив не довго, але запам’ятався своєю жадібністю. Та ще й вояка з нього був нікудишній! Звали короля Помпеліус. Він любив смачно поїсти,

влаштовував грандіозні бали, вишукані прийоми. Дуже вже Помпеліус любив пишноти (помпезності – від його імені й утворилося це слово).

Із державної казни він украв багато грошей і коли людям урвався терпець – вони щедро заплатили місцевому скульптору, щоб той зобразив пузатого короля. Копії таких статуй повезли у всі міста і містечка країни. Через деякий час почалася війна, тож невдаха-король і пуста казна привели до того, що владу в країні захопили лицарі під егідою вправного воєначальника Вольфа.

Він зміг об'єднати зусилля всіх тевтонців і виграти війну, та ще й примножив багатства Тевтонії. А пам'ятник Помпеліусу стояв довго, як нагадування і попередження всім правителям.

До нових завоювань!

Велична країна Тевтонія простяглася на тисячі кілометрів, але її правителям усе мало було земель. І перш ніж іти війною на сусіда – на кордоні споруджували монумент. Один із таких пам'ятників стояв на південних кордонах Тевтонії і називався «Вперед! До нових завоювань!».

Розвідники та прикордонники сусідніх країн з острахом спостерігали за встановленням подібних пам'ятних знаків, які завжди передували офіційному листу-зверненню до правителів.

Готуватися до війни – мистецтво. А тевтонські воїни володіли ним досконало. І навіть після вдало проведеної військової кампанії ці пам'ятники залишали, доповнивши їх кам'яною стелою, на якій викарбовували коротку історію приєднання нових земель.

Усе для нащадків, щоб вчилися і шанували сміливість та відданість армії своїй Батьківщині!

Затонуле місто

Тевтонія повна загадок. І не один раз на тій землі траплялися природні катастрофи. Найчастіше люди потерпали від повеней.

Але одного разу стався страшний землетрус, а потім із під землі вийшла вода і поглинула ціле місто. Тевтонці звали його Лібург. Воно було не таким вже й великим. Але дуже багатим. Єдине, чого не було в Лібурзі – храму. Там жили атеїсти.

Основну частину мешканців складали торговці, колишні злочинці, жінки легкої поведінки та шарлатани різного ґатунку. Лібург славився своїми ресторанами, театрами, чудовими парками, стадіонами, іподромами. Та чесні й богобоязні тевтонці оминали Лібург десятою дорогою і часто кляли його, називали «виром розпусти і жадібності».

Після страшної катастрофи мало хто врятувався (лише ті, хто виїхали з Лібурга кудись у справах). Місто пішло під воду. Тепер на місці прекрасних споруд лише зарості очерету і залив, дно якого вкрито намулом і камінням.

Купатися в новоутвореній водоймі жителі Тевтонії не ризикували. Відчайдухи могли там порибалити, але не раз чули з-під води голоси і музику. Тож затонуле місто Лібург стало містичною зоною, куди приходили лише сміливці, котрі у пошуках цінних речей на човнах курсували з одного кінця заливу в інший, прощупуючи дно спеціальними довгими палицями з гаками і сітями.

Чи вдалими були їх пошуки? Місто зникло, ніби його й не було...

Скажи, річенько!

«Чи красива я, чи ні? Скажи, річенько мені!». Напевно вам буде цікаво дізнатися про травневі ворожіння тевтонських дівчат. Сила води – одна з найважливіших в житті людини. Тож дівчата, які досягли шлюбного віку за законами та звичаями Тевтонії приходили до річки, шукали розлогі дерева, що своїми віттями сягали водяної гладі.

Обов’язково треба було прийти самій, роззутися, залізти на гілку, лягти на неї, обертаючи лице до річки і проговорити заклинання «Чи красива я, чи ні? Скажи, річенько мені!». Тоді дівчина вдивлялася у воду і прислухалася до звуків навколо, які б могли їй подати знак.

Існувало декілька типів тлумачення звуків та знаків:

- Скинулася рибка в річці – скоро покличуть заміж;

- Закричить птаха – чекати заручин, скоро народити дітей;

- Почути людські голоси – буде чимало суперниць та боротьби за коханого;

- Побачити жабу у воді – краса дівчини під сумнівом;

- Почути плескіт весла – за дівчину змагаються двоє хлопців;

- Впаде листочок з дерева на воду – скоро відірветься від батьківського дому і піде в доросле життя.

Ось такі дивні травневі ворожіння тевтонських дівчат біля річки...

Балкон промов

У кожному місті Тевтонії, на центральній вулиці був спеціальний балкон. Квартира належала міській громаді, тож прийти туди можна було в будь-який час.

Гратки на балконі для того, щоб у виступаючого складно було поцілити стороннім предметом. Форма напівкола – для зручності та огляду людей, які слухають доповідача. Вище другого поверху такі балкони не установлювали з причини того, щоб промовець мав кращий зоровий контакт із слухачами. Не в кожному місті, але у більшості «Балкон для промов» оснащували дашком, аби було комфортно і в дощову погоду.

Промови з балкона лунали дуже різні, але найчастіше таким чином повідомляли новини, здійснювали театральні анонси. Поети читали свої вірші, чоловіки освідчувалися у коханні. Такі балкони збереглися і до наших днів!

Лицарський хрест

Ну куди ж Тевтонії без лицарських орденів?! Ми вам трохи розкажемо те, що вдалося дізнатися про некрополі тевтонських лицарів.

Для всіх загиблих у бою сміливців – ставили кам'яний хрест, на ньому писали лише ім'я того, хто тут спочив. Але часто лицарі використовували зашифровані імена (ми б зараз сказали - псевдо). Чому так робили? Тепер вже ніхто не відповість.

Якщо ж лицар дожив до глибокої старості і помер від хвороб, чи в наслідок нещасного випадку – його хоронили у фамільному склепі, чи на території монастиря.

Звичайно ж, захоронення полеглих у бою лицарів знаходилися окремо від решти простого люду – на військових цвинтарях. Могили були дуже простими, їх впорядкуванням займалися виключно члени ордену.

Під час важливих дат, наприклад, в річниці перемоги в битвах на території некрополю влаштовували пам'ятні дні. Тут змагалися в двобої, скакали на конях, аби полеглі брати чули тупіт кінських копит, сурмили в сурми, молилися, і звичайно ж, співали військових похідних пісень. До хрестів клали дві жовті троянди на знак пам'яті і поваги.

Квітка з поля мрій

Нам ця квітка відома під назвою кульбаби, але мешканці Тевтонії називали її інакше – «Квітка з поля мрій». Ця традиція пішла з тих незапам'ятних часів, коли тевтонські жінки навмисне засівали цілі поля, пустирища, де поки нічого не росло після кровопролитних боїв цими невибагливими квітами.

Діти, коли гралися, то зривали пухнасту квітку, дмухали на неї і загадували бажання. Вони і назвали ці чарівні поля землями мрій.

А любителі експериментів додавали кульбаби в їжу: робили салат, настоянки, прянощі. Цілителі ж намагалися застосувати квітку з поля мрій в лікувальній сфері: з'явилися розтирки, мазі, порошки. Чим більшими були завоювання Тевтонії – тим частіше зустрічалися «поля мрій», усіяні жовтими, мов сонце квітами, які згодом перетворювалися на загадкові невагомі кульки.

ТАЄМНИЦІ ТЕВТОНІЇ

[Даргана]

Записи Даргани, над якими вона працювала під час своїх подорожей до Тевтонії, зберігаються у архіві Клубу письменників паралельних світів у Марієнбурзі. На щастя, укладачам цієї збірки вдалося отримати бодай уривки цих надзвичайно цікавих нотаток.

З книгою між світами: перша нотатка

Ви гадаєте, що це нічим непримітна будівля? О, ви сильно помиляєтесь. Зовнішній вигляд оманливий. Споруда здається невеликою, але це ілюзія, чари. Коли ви ввійдете до неї, то побачите настільки вона величезна. Це одна із найважливіших культурних споруд Тевтонії, адже в її стінах проходять зібрання письменників та поетів різних світів. Тут побували і наші херсонські літератори, відомі українські автори, багато закордонних письменників. Вони творили тут, вигадували історії, які ми з вами читаємо та перечитуємо. А в коридорах будівлі висять портрети всіх письменників, які тут були та творили свої шедеври.

З книгою між світами: друга нотатка

Багато цікавого матеріалу про письменників та поетів нашого світу я знайшла в Тевтонії. Як я писала раніше, автори нашого світу раз на рік відправляються до паралельного світу на засідання Клубу... так ось, кілька років назад на одному із таких літературних зібрань був і автор книги "Чарівник Смарагдового міста" Ліман Баум.

Як ви гадаєте, чому саме смарагдовий колір для своєї книги обрав Баум? А я вам відповім. Його вразила краса природи Тевторнії, її насичені та соковиті кольори, особливо весною. Зелень трав настільки сподобалась письменнику, що він захотів покласти її в основу своєї книги. І о, диво, у нього вийшов справжній шедевр!

Екземпляр "Чарівника Смарагдового міста" письменник привіз до Тевтонії. Літературні критики Марієнбурга були в захваті від книги. Вони прийняли рішення про друкування кількох тисяч екземплярів і для жителів паралельного світу. В Тевтонії книга мала величезний успіх. А як же інакше. Адже рідну природу тевтонців було порівняно із прекрасним, гордим та надзвичайно шанованим каменем – смарагдом. І хто тепер скаже, що все знає про письменників? Я доведу що ми багато чого ще не знаємо, але обов'язково дізнаємось. А далі буде таке...

З книгою між світами: третя нотатка

Я продовжую вести свої розслідування щодо мандрівок письменників нашого світу до паралельної Тевтонії. Як виявляється, один з моїх улюблених письменників – Джон Толкін – також мандрував Тевтонією!

Я це можу довести. Копаючись в старих архівах, я знайшла цікаві факти про те, що ось ця, пам'ятна скульптура для жителів нашого міста в паралельному світі зображення ангела Аурванділ. Аурванділ був янголом-охоронцем жителів Тевтонії.

Одного разу на паралельний світ почала насуватися непроглядна темрява, яка знищувала все живе, що траплялося на її шляху. Побачив це ангел і чимдуш відправився на допомогу тевтонцям...

Йому було важко боротися із темрявою, адже вона настільки була темною, що навіть сонячне проміння не мало сили пробитись крізь неї... і тоді Аурванділ відморозив собі пальця і кинув його в небо, де той став зіркою. Настільки яскравою було її світіння, що темрява розвіялась і настав білий день... але яскравість зірки живилась енергією агнела, аж поки не забрала всі його сили і він перетворився на прекрасну статую...

Жителі Тевтонії поставили статую в центрі своєї столиці, як згадку про те, що ангел заради них заплатив самим найдорожчим - своїм життям.

Толкін також читав цю легенду. Вона йому дуже сподобалась і він вирішив образ Аурванділа втілити в одному зі своїх книжкових героїв – Еарендила, якого можна зустріти в трилогії "Володар перснів". Цікаво, що ж знайдеться далі, якщо я ще більше часу проведу в незвичайному архіві?..

З книгою між світами: четверта нотатка

Є таємні двері, прохід до бібліотеки Марієнбурга (вірніше до її таємної кімнати). Але просто так їх не знайти і не відчинити. Щоб знайти двері, потрібно дочекатись Торів День – останні промені сонця вкажуть приховане зображення дверей (Джон Толкін знав

цю таємницю і втілив її у своїй книзі про гобітів, адже цей письменник просто обожнював мандрувати Тевтонією). І варто назвати пароль – рядки вірша, а для мене це залишилось поки що таємницею. Та я її обов'язково розгадаю, адже мені дуже цікаво, що ж за кімнату приховують ці двері.

Флора і фауна Тевтонії: перша нотатка

Так як я вирішила написати книгу "Таємниці Тевтонії", то варто внести до неї розділ про флору та фауну паралельного світу. Адже вона надзвичайно цікава та містична. І так, сонечко, яке ми з вами дуже добре знаємо, насправді має свої таємниці.

В архівах Марієнбурга я знайшла записи про те, що перші сонечка з'явились із краплин крові богині плодючості Гевйон. А історія така. В ті часи, коли ще тільки Тевтонія починала формуватись, в ній почали з'являтись живі істоти. Але на новонароджений світ почали нападати злі чаклуни з паралельних світів.

Серед них, Озир був дуже жорстоким та підступним. Він ненавидів всіх живих істот та хотів їх знищити Але щоб це зробити він мав зійтись в поєдинку із богинею, яка відповідала за все живе в паралельному світі - богинею Гевйон. Розпочався важкий бій. Сили супротивників були рівними, ніхто не хотів відступати... і раптом богиня схибила... лезо меча Озира в той момент було біля обличчя Гевйон... його меч назавжди залишив рубець на щоці прекрасної богині... а ось червоні краплини крові, які впали на зелену траву, перетворились на маленьких червоненьких комашок... тодішнє Тевтонське сонце дало їм життя та силу, яка допомогла богині Гевйон назавжди знищити Озира.

Ось так виходить, що такі малесенькі створіння мають таку велику і величну історію...

Флора і фауна Тевтонії: друга нотатка

Гуляючи парком Марієнбурга, я знайшла доволі незвичайне дерево. Гілка якого вросла до гілки іншої. Вона одразу мене

зацікавило, і я вирішила будь-що, знайти про це дерево хоча б якусь інформацію. Спочатку розпитувала перехожих, ніхто нічого не знав. Потім я подалась до архіву, але дивно і там жодних записів.

Тоді я звернулась до ботаніків Марієнбурга, адже вони повинні знати що ж із цим деревом. Та й вони нічого не розповіли, лише порадили звернутись до місцевого міфолога. Можливо він знає якісь міфи чи легенди про це дерево. Але й тут я зазнала невдачі.

Вже йшовши до будиночка в якому я жила, мене наздогнала міфолог і сказала лише одне, варто оберігати це дерево, бо від нього залежить доля Тевтонії. Більше, на жаль, я нічого не дізналась. Але знаю напевне, що це дерево варто берегти як зіницю ока.

Флора і фауна Тевтонії: третя нотатка

Як я виявила, бджола в тевтонській міфології вважається священною комахою, яка сполучає Тевтонію з нашим світом. Адже в Тевтонії бджола – провісниця весни. Коли тільки з'являються перші бджілки – починається весна. А із паралельного світу до нашого ці маленькі комашки приносять весну на своїх крильцях. Вони не лише запилюють розквітлі квітки, а й приносять тевтонський мед до нашого рідного світу.

Флора і фауна Тевтонії: четверта нотатка

Як я з'ясувала, гуляючи паралельним світом, калина - це не тільки символ нашого світу, а й символ Тевтонії. Я покопалась в архівах і дізнались те, що виявляється перед тим, як їхати в похід тевтонським лицарям на щити прикріпляли кетяги червоної калини, як символ сили, мужності та любові до рідного міста.

Коли ж лицарі повертались додому із довготривалого походу, їм дарували квітки калини. Ось така історія...

Флора і фауна Тевтонії: п’ята нотатка

Равлики в тевтонській міфології, як мені розповіли міфологи Марієнбурга, символізують час. Адже равлик переносить свій час, житло на собі, за плечима. У колах спіралі полягає сенс часу.

Та варто пам'ятати, що не час має керувати людиною, а людина часом. Тож як бачимо, природа Тевтонії надзвичайно міфічна та загадкова.

Флора і фауна Тевтонії: шоста нотатка

Прогулюючись вуличками Марієнбурга я зустрічала багато квітів, зокрема нарцисів. В місцевій бібліотеці я знайшла книгу "Міфи Тевтонії", в якій розповідається красива легенда про ці квіти. Виявляється, в паралельному світі вони – символ вірного та чистого кохання. А Нарцисом звали лицаря, сльози якого змогли оживити свою кохану і перетворились на такі ніжні квіти. Просто дивовижно, що в нашому рідному світі нарциси символізують самозакоханість, певним чином егоїзм. А в паралельному зовсім інше трактування. Як це все цікаво...

Флора і фауна Тевтонії: сьома нотатка

Із записів в тевтонському архіві: " ...його звали Квітень. Він не був ані славним лицарем, ні мудрецем, ні відомим літературом... Квітень був звичайною людиною, далекою від магії та чар. Але в його серці жила та магія, яка дуже цінна та рідкісна, магія добра та щирості...

Були часи, коли в Тевтонії почали зникати рослини... настала непроглядна темрява... зло... Квітень пішов до богині Сонця за допомогою... І темрява зникла! Там, де стояв Квітень, з'явилось квітуче білим чистим цвітом дерево... на честь сміливця з щирою душею тевтонці назвали весняний місяць квітень...". Оце так історію я знайшла!..

Флора і фауна Тевтонії: восьма нотатка

Ось ще одна таємниця відомого письменника нашого світу, який мандрував Тевтонією. Як я довідалась із записів в архіві Марієнбурга, Рей Бредбері (знайоме прізвище, правда?) також мандрував Тевтонією. А як ви думаєте у нього виникла ідея написати книгу "Кульбабове вино"? Тевтонські кульбаби справили неймовірне враження на письменника не тільки своїм виглядом, адже їх розміри набагато більші ніж в нашому світі, а й чаруючим ароматом. Крім того, в одному із пабів Марієнбурга один з херсонських поетів пригостив його кульбабовим вином. Після цього до Бредбері й прийшла ідея написати однойменну книгу.

Флора і фауна Тевтонії: дев'ята нотатка

В бібліотеці Марієнбурга я знайшла цікаву легенду про чарівну росу Тевтонії. За легендою, якщо до повного сходу сонця людина з чистим серцем та душею встигне зібрати росу, то зможе нею вилікувати будь які хвороби та загоїти всі рани. Але потрібно ще знати точне місце і трави. Про них можна дізнатись із книги "Чарівні рослини Тевтонії". І я її бачила на поличці...

Флора і фауна Тевтонії: десята нотатка

В тевтонській бібліотеці, в сховищі рідкісних книг (як я туди потрапила? не скажу!) я знайшла досить незвичайну книгу "Рослини Тевтонії". Коли починаєш читати про якусь рослину, книга враз перетворюється на портал і переносить читача (мене) до галявини із квіткою про яку читається. Так книга перенесла мене до Тюльпанової галявини.

Про цю квітку багато легенд в Тевтонії. Жителі паралельного світу вважають, що вона з'явилась із крові дракона. Адже бутон тюльпана такий червоний, неначе кров. Але існує ще одна легенда.

Є в Тевтонії жовтий тюльпан, він дуже рідкісний. Це тюльпан щастя, хто його знайде – отримає велике та найголовніше щастя... до речі, тевтонські ботаніки радо діляться тюльпанами із

мешканцями паралельних світів. Он хоча б взяти Голландію, постачання квітів до цієї країни добре налагоджено. А ось рідкісний жовтий тюльпан схований на Херсонщині...

Флора і фауна Тевтонії: одинадцята нотатка

Я вже згадувала про те, що рослини в Тевтонії дуже важливі для тамтешніх жителів. У великій пошані й весняне дерево - вишня. В Тевтонії вишня символізує життя та весняне оновлення. Цвітом вишні тевтоніанки прикрашають своє волосся, а лицарі - щити. Я знайшла невеличку розповідь про те, що якщо під час дощу стати під вишнею та загадати найзаповітніше бажання, воно обов'язково здійсниться. Перевіримо?..

Флора і фауна Тевтонії: дванадцята нотатка

Цю історію я прочитала із книги "Міфи та легенди Тевтонії". Багато століть тому, коли ще тільки починала зароджуватись Тевтонія, до паралельного світу прилетів дивної краси птах. Він приніс у своєму дзьобі маленьку зернинку незвичайної квітки-хризентами та впустив її на зрошену чарівною водою землю Тевтонії. І виросла красива квітка, сік якої, якщо змішати із зібраною росою сьомого числа сьомого місяця вилікує будь-які рани. Ось тому тевтонці як зіницю ока бережуть цю квітку.

Флора і фауна Тевтонії: тринадцята нотатка

В одній із найстаріших бібліотек Марієнбурга, я знайшла товстелезну книгу "Тевтонських народних казок". Там було багато захопливих казок, які мені дуже сподобались. Крім того, я їх вирішила проаналізувати. В моєму рідному світі також є такі казки, які описуються в цій книзі. Ну хоча б взяти казку "Царівна-жаба". Я багато разів її читала, тевтонська версія ідентична.

І тут я зрозуміла одну важливу річ. Адже протягом багатьох віків існування паралельного світу люди з мого рідного світу мандрували. І звичайно ділились своїми знаннями. Казки ж теж -

це ціла скарбниця народних знань, якщо правильно їх трактувати. Тож наші мандрівники розповідали в Тевтонії казки, передавали свої знання з вуст в уста. Так фольклор Тевтонії поповнювався новими казками з паралельного світу. Дива!

Тевтонська космологія: перша нотатка

Ну що, настав час розкривати таємниці паралельного світу. Так, із чого б розпочати... а давайте першу сторінку книги "Таємниці Тевтонії" я почну із історії богині Нотт.

Отже, тевтонці поклоняються чарівній та таємничій богині ночі Нотт. У неї було три сина: Ауд; Аннар — дочка Ерд, богиня Землі; син Дагро (день). Улюблена тварина була у богині – вірний кінь Грімфаксі.

Але під час одної із тевтонських воєн, коли Нотт билася за життя людей Тевтонії, її вірного друга – коня Грімфакса було смертельно поранено. Тяжко переживала втрату вірного друга богиня ночі. І на згадку про нього зробила із хмар Хмарового коня, а богиня сонця наділила його незвичайним рожевим кольором. І кожного вечора, як тільки сідає сонце, а останні сонячні промінням падають на землю, на небосхилі з'являється втілення вірної тварини, яке радує душу богині Нотт.

Спочатку не було нічого: ні землі, ні піску, ні холодних хвиль. Була лише одинока чорна безодня Гіннунгагап. На північ від неї лежало царство туманів Ніфльхейм, а на південь – царство вогню Муспельхейм. Тихо, світло та спекотно було у Муспельхеймі, так спекотно, що ніхто, крім дітей цієї країни, вогняних велетнів, не міг там жити, в Ніфльхеймі ж, навпаки, господарювали вічний холод і темрява.

Аж одного разу жаринки полум'я відніс Могутній Вітер до царства туману та криги, розтопили вони прадавній лід з якого пробився струмок Гергельмір. І там, де він протікав з'явилися небачені раніше трави та квіти... це був початок творення Тевтонії...

Тевтонська космологія: друга нотатка

Існує один дивовижний міст, який поєднує наші світи. За легендою він збудований міфічними асами, які проходять ним на свої наради... дивляться за нашим світом з незвичайного мосту... В нашому ж світі цей міст ми часом бачимо як веселку.

Червоний колір у веселці – це полум'я вогню, що захищає міст від велетнів. Раз на тисячу років звичайна людина може піднятись таким містком... але в неї повинно бути добре серце і чиста душа, і вона має вірити у паралельний світ Тевтонії.

Тевтонська космологія: третя нотатка

В паралельному світі Тевтонії є досить незвичайний ліхтар... який є і в нашому світі... Він зовсім непримітний, увагу перехожого привертає цікава споруда за ним, а не простий ліхтар. Але ж він зовсім не простий. І тільки подумати, стільки дивовиж приховує Тевтонія!

Та повернімось до нашого ліхтаря. Він був хоробрим лицарем, якого підступний Локі перетворив на штам заліза, і відніс його до вже нам відомого тевтонського коваля (коли ще той був людиною), щоб він викував герб із зображенням блазня. Так Локі хотів висміяти кохання лицаря до богині лікування Ейр. Але коваль був добрим. І замість герба він викував ліхтар, а богиня сонця Соль наділила ліхтар своїм світлом. Щоб той міг завжди світити для своєї коханої...

Ліхтар було сховано від Локі в паралельному світі. В нашому місті. Коли надходить вечір, ліхтар починає світити незвичайним, чарівним світлом. Він вказує шлях своїй коханій Ейр, яка побачить його крізь перетин світів, прийде до нього і врятує свого лицаря.

ДАВНЬОТЕВТОНСЬКІ ЛЕГЕНДИ

[Моргана]

Кілька легенд про давнє минуле Тевтонії віднайдено допитливою мешканкою Херсона в потаємних архівах міських бібліотек.

Тевтонський орел

Жителі Тевтонії вірять в різні легенди та перекази головними героями яких є не тільки люди, а й тварини та птахи. Серед таких легенд є історія про тевтонського орла, який врятував місто Марієнбург від пожежі.

Одного разу була велика пожежа, їдкий дим не давав можливості бачити навіть на відстані витягнутої руки. Жителі Марієнбурга безпорадно шукали воду, щоб залити вогонь. Коли раптом над містом пролітав великий орел, якого шанували марієнбуржці.

Пожалів людей птах, полетів до самотнього храму, взяв із дзвіниці його невеличкий дзвінок, повернувся до палаючого міста. Він летів до джерела води і дзвінок в його дзьобу сповіщав людей, куди треба йти. Так вони знайшли воду і загасили пожежу. На честь свого спасителя городяни зробили не одну пам'ятну скульптуру в центрі свого міста.

Вино-град

Колись давно в Тевтонії пройшов незвичайний град, шматочки льоду потрапили на розпечену сонцем землю, розтанули і від них з'явилися різні ягідки.

Один із сміливих тевтонійських жителів наважився скуштувати незвичайну ягідку. Вона йому прийшлася до смаку і кісточку з неї він посадив. Через деякий час проросла рослина, якої ще не було в Тевтонії. Вона вся була усіяна ягідками.

Чоловік довго не міг дати назву рослині, аж поки не вирішив із неї приготувати свій улюблений напій червоне вино. Як тільки він скуштував перший ковток вина, одразу прийшла назва рослині – Вино-Град.

Так чоловік почав виводити різні сорти Вино-Граду. Він настільки полюбив ці ягоди, що навіть почав прикрашати ними свою садибу. І відтоді кожен житель Тевтонії знає, де можна знайти найсолодший та найсмачніший виноград та духм'яне, наче мед, вино.

ЖИТТЯ, СМЕРТЬ І КОХАННЯ В ТЕВТОНІЇ

[Леді Дарк]

Записник з цими надзвичайно цікавими текстами випадково віднайдено мандрівником з нашого світу в тевтонському Клубі письменників паралельних світів.

Охоронець повітря

У Тевтонії існує багато чого незвичайного, наприклад звірі. У Тевтонії велику увагу приділяли птахам, а орел можна сказати був священним. Але деякі люди не повожали священного птаха, тому почали в них стріляти, і їм довелося полетіти геть.

Після того як орли полетіли, для жителів Тевтонії настали лихі часи, оскільки орли сповіщали, хто наближається до Тевтонії, друг чи ворог. Купці та подорожні відтепер з труднощами знаходили дорогу до рідної країни: адже вони звикли слідкувати за напрямком польоту орлів і так визначали шлях.

Та відбулося невелике диво: один простий хлопчик врятував орленятко, яке впало з одного з останніх їхніх гнізд. Хлопчик виростив його, тому орел хотів відплатити за порятунок і допоміг Тевтонії, а особливо хлопчику.

Лихі люди дізналися, що орли повернулися, тому вирішили спалити будинок хлопчини. Але їм це не вдалося: поки вони скрадалися до будинку хлопчика, орел полював, але відчув тривогу і повертався додому. Він побачив поганих людей, і налетів з неба. Він гнав їх аж до самого замку місцевого князя й місцеві мешканці зрозуміли хто саме послав злодіїв. З'ясувалося й інше: підступний князь вже не один рік підсилав своїх посіпак палити селянські садиби аби потім захопити їхні землі.

Тож сміливий орел врятував не лише свого юного друга, але й чимало простих тевтонців, а викритий князь отримав від імператора люте, але справедливе покарання.

Інше небо

Тевтонія – незвичайний світ, наповнений чудовими, яскравими барвами. Небо є живим прикладом. Тевтонські художники бачили в небі щось заворожене, дивовижне й магічне.

Про небо розповідають і романтичні перекази. В тевтонському Марієнбурзі самотня дівчина, що не мала друзів, часом підіймалася

на дах свого будинку і дивилась на дивовижне небо, хотіла заснути на білих подушках хмар.

Одного разу дівчину скривдив хлопець – на очах у імператора, що саме проїздив з почтом тією вулицею. Володар це побачив і дуже розлютився. Він звелів покарати негідника, але було вже пізно: дівчина забралась на дах. І зірвалась.

Та в останню мить її схопив хлопець, принц Тевтонії, і в його очах вона побачила небо та вперше закохалась. Навіть розчулений імператор був не проти, адже дівчина йому сподобалась. Ось так всі її мрії про небо здійснилися.

Шоколадний будинок

Кожна дитина – ласунка (у Тевтонії не виняток!), а принцеса – тим паче. У давні часи майстри солодощів приходили з усіх королівств, щоб порадувати примхливу доньку імператора, приносили солодкі подарунки, але з часом все стало їй не до смаку.

Тато спитав у неї: "Дитино, мила, що з тобою?". А у відповідь він почув: "Ніщо мене не радує, батьку. Я хочу щось надзвичайне, щоб тільки у мене було, але солодкого вже не хочу".

Це почув один майстер. І він зробив цегли з шоколадними відтінками, і збудував будинок, який дуже сподобався принцесі. Володар був радий, що нарешті його донька радіє, тож віддячив майстру чималими коштами.

Квіткова надія

У Тевтонії дуже добре відносяться до рослин. Можна сказати, що рослини це символ Тевтонії. Одного раз вирішив король одружити свою доньку з принцом сусіднього королівства Фенікс. Але принцеса була проти, тому і втекла із заручин у квітковий сад, де і знаходилася ця рослина.

Принцеса сіла біля неї і почала плакати, не знаючи, що робити. Ці сльози почув хлопець який проходив повз. "Дівчино, чому ти плачеш?" – спитав він. Принцеса подивилася на нього і нічого не

відповіла. "Ти теж ховаєшся. Мене намагаються одружити на принцесі Тевтонії", – відповів принц.

"То ось на кому я маю одружитися?" – принцесі принц сподобався, але квітка почала в'янути і в отруєні звинуватили принца, почалася ворожнеча поміж Феніксом і Тевтонією. Принцеса прибігала кожний день до рослини, в надії, що вона розквітне, потім до принца, який все більше їй подобався. Вони хотіли зупинити війну, тому принц зробив пропозицію принцесі вона погодилася. Коли принцеса покликала в тронний зал своїх батьків, і батьків принца, почалася сварка.

Принцеса гучним голосом сказала, що вона хоче одружитися з принцем і це її слово. Батькам нічого не залишалося, як погодитися, На весіллі квітка розцвіла, як потім стало зрозуміло на рослинку впливала погода. Король Тевтонії, потім довго вибачався перед принцем і його батьками.

Тунель кохання

Тевтонські хлопці є дуже романтичними, тому приводили до цього місця своїх коханих. У давні часи імператор дізнався про це місце і вирішив його зробити місцем заручин. Та людям це дуже не сподобалось, оскільки відтепер потрапити сюди можна було тільки з дозволу правителя. Але був один хлопець, який вважав, що правила існують для того, щоб їх порушувати. Тому без дозволу імператора він провів сюди свою кохану. Коли той дізнався про це він заарештував хлопця. Розповідають, що його дівчина почала плакати і небо змилувалось: на землю пролився дощ. А з ним на землю прилетів янгол. Він прийшов до імператора і показав, що може статися з ним, коли він не дозволить людям відвідувати "тунель кохання". Ніхто не знає, що бачив правитель, але, після безсонних ночей, він змінив свою думку і відпустив хлопця до своєї коханої.

Залізна леді

Була легенда про Залізну леді, вона розліталася по всій Тевтонії. Жив на віддаленій площі коваль, він був самотній, тому вирішив зробити собі жінку із заліза. Він робив її три дні і три ночі, нічого не їв, не пив, а лиш робив. І ось через три дні він зробив її, Залізну леді. Через декілька хвилин вона ожила, за допомогою почутів коваля до неї. Про таке диво дізналися люди і вирішили зробити самоосуд, тому підпалили будинок. Залізна леді врятувала коваля, але він прожив не довго, а якщо помре коваль, то помре і його дружина. Але люди кажуть, що Залізна леді блукає по вулицям міст Тевтонії і досі.

Зірковий сад

Кожна людини вірить у диво. Ось одного разу воно трапилося у Тевтонії, у Зірковому саду. Так сад назвали оскільки, коли світив місяць, дерева яскраво світилися. Ось що за диво відбулося, Тевтонія підписувала мир з далекою країною Аполонією. Король Аполонії на знак згоди подарував жучків-світлячків. Але після підписання, і від'їзду короля світлячки зникли. Але через декілька днів їх віднайшов хлопчик, на цьому дереві. Світлячкам сподобалося дерево, тому вони гарно прикрашали його своїм блиском. Тевтонський імператор не став забирати їх від людей. Він сказав: "Хай краще вони радують очі людям, ніж будуть сидіти у банці". Тому у Зірковому саду залишилося таке диво.

Сонячний сад

Це надзвичайне місце, яке потрібно ще пошукати: цей сад посадила сама імператриця Тевтонії. Вона мала чимало вільного часу під час вагітності, а до того ж думки її були радісні й піднесені, тож вона посадила квітучий сад. Сонце світило на нього і сад немов наповнювали почуття радості, щастя.

Звичайно, володарка не сама його садила, жителі Тевтонії допомагали. Тому сад був відкритий для кожного. Частіше за все сюди ходили діти, які радували очі імператриці, тому у неї був

стимул народити. Минали місяці і нарешті, з першим квітінням дерев, народилася донечка. Тоді вся Тевтонія раділа, а найбільше вельможне подружжя. Минали роки, Тевтонія ставала ще більшою країною, тому до саду прибігали і діти гостей з сусідніх королівств. Тому завдяки сонячному саду у Тевтонії з іншими країнами панував мир.

Затуманене місце

Люди Тевтонії боялися цього місця, адже ходили легенди, що там живуть монстри. Одного разу хлопці на спір вирішити поїхати туди. Але це було звичайне місце, нічого більше. Та хтось сказав правителю, що там є незлічені багатства, а хлопці становлять тепер загрозу йому. Тому їх кинули до річки, а правитель відправився на острів. І ось він побачив монстрів, оскільки туман таки був чарівний. Це було останнє, що він бачив.

ПІСЛЯМОВА

[Херсонська централізована бібліотечна система]

На завершення дозволимо собі подякувати нашим авторам та їхнім натхненникам.

Ось ви й перегорнули останню сторінку антології про загадковий світ Тевтонії. Напевно, як це завше буває в таких збірках, вам припали до смаку стиль та історії певних авторів, запам'яталися котрісь з висловлених ними міркувань чи ідей. Мабуть, ви бажаєте продовжити «спілкування» з ними: ознайомитися з творами, що не увійшли до цієї книги.

Тож нагадуємо, що з тією частиною матеріалів про Тевтонію, яка не увійшла до цієї збірки, ви можете ознайомитися на тематичній сторінці **http://teutonia-ks.blogspot.com/**.

А ось чи буде світ Тевтонії зростати далі – чи писатимуть про нього нові історії, чи захочуть це робити нові автори? Це залежить від вас – наших читачів. Якщо ідея створення «питомо херсонського» фентезійного літературного світу припаде вам до серця, цей світ неодмінно розвиватиметься і далі.

А ще ми переконані, що молоді автори, твори яких увійшли до цієї збірки, писатимуть далі – і не лише про Тевтонію. Більше того, ми переконані, що їхні імена невдовзі засяють на літературній мапі України.

Під час підготовки цієї антології до публікації більшість з них побажала лишитися анонімними і ми, шануючи це бажання, публікуємо всі тексти під тими псевдо, які кожен обрав собі долучаючись до нашого проекту. Але ми будемо надзвичайно щасливі, якщо це скромне видання дозволить кожному з них усвідомити себе «справжнім» письменником – адже вони того гідні. Відтак, очікуємо, що невдовзі імена наших авторів будуть знаними серед читаючих українців.

І сподіваємося, що, коли це станеться, вони з теплом згадуватимуть наш проект і свою участь у ньому.

А ще ми хотіли б подякувати відданим своїй справі бібліотечним працівникам, які, розповідаючи своїм талановитим читачам про Тевтонію, змогли залучити їх до спільного творення цього неймовірного світу. Йдеться про:

Бібліотеку № 15, читачем якої є **Ельфіка**;

Комишанську бібліотеку, читачами якої є **Даргана** та **Леді Дарк**;

Бібліотеку № 2, читачем якої є **Дарк Новелл**;

Зимівницьку бібліотеку, читачами якої є **Хеліанна** та **Моргана**;

Бібліотеку № 11, читачем якої є **Джеральдіна**;

Бібліотеку № 6, читачем якої є **Світодар**.

Ми щасливі, коли бібліотекарі докладають чималих зусиль аби спрямувати своїх читачів на шлях творчості. І коли цей шлях є успішним – ми переконуємося, що наша праця не є марною.